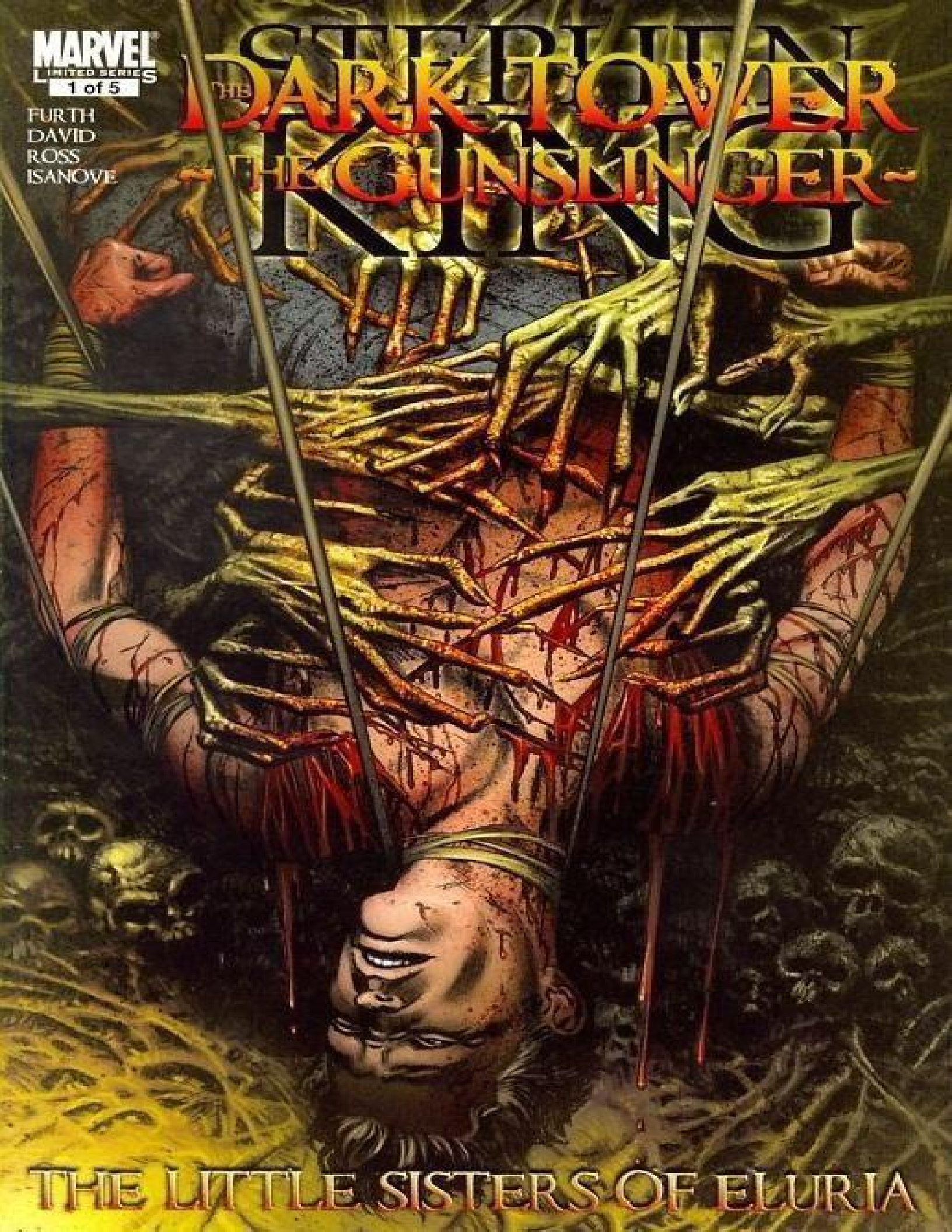

MARVEL
LIMITED SERIES
1 of 5

FURTH
DAVID
ROSS
ISANOVE

THE DARK TOWER THE GUNSLINGER

THE LITTLE SISTERS OF ELURIA

Table of Contents

STEPHEN KING

1.

2.

3.

4.

5.

6.

S T E P H E N K I N G

**S E S T R I C E
E L U R I J S K E**

(T h e L i t t l e S i s t e r s o f E l u r i a)

Piščeva napomena:

(knjige o Mračnoj kuli počinju tako što Roland od Gileada, poslednji revolveraš u iscrpljenom svetu koji je „krenuo dalje“, progoni čarobnjaka u crnoj odori. Roland je veoma dugo tragao za Valterom. U prvoj knjizi ciklusa, konačno ga sustiže. Ova priča, međutim, zbiva se u vreme kada Roland još pokušava da pronađe Valterov trag. Stoga poznavanje sadržaja knjiga nije neophodno da razumete priču koja sledi - i, nadam se, uživete u njoj. S. K.)

1.

Puna Zemlja. Prazan grad. Zvona. Mrtav dečak. Prevrnuta kola. Zeleni.

Jednog dana za vreme Pune Zemlje, dana toliko vrelog da se činilo kako mu isisava dah iz grudi pre nego što njegovo telo stigne da ga upotrebi, Roland od Gileada je došao do kapije sela u planinama Desatoja. Tada je putovao sam, a ubrzo će putovati i pešice. Čitave protekle nedelje nadao se da će naići na marvenog lekara, ali činilo se da mu takav čovek sada ništa ne bi vredeo, čak i kada bi ga u ovoj varoši bilo. Njegov konj, dvogodišnji čilaš, bio je na izmaku snaga.

Kapije varoši, još ukrašene cvećem posle ovog ili onog festivala, stajale su otvorene, u dobrodošlici, ali tišina iza njih nikako nije slutila na dobro. Revolveraš nije čuo kloparanje konja, niti tutnjavu kolskih točkova, a nije bilo ni piljarskih povika trgovaca s pijačnog mesta. Čulo se samo tiho zujanje cvrčaka (neke vrste buba, u svakom slučaju; kad je već bio kod toga, zvuk je bio melodičniji nego zujanje cvrčaka), neobično lupkanje po drvetu i jedva čujno, sneno zveckanje malih zvona.

Osim toga, cveće prepleteno kroz rešetke ukrasne kapije od kovanog gvožđa odavno je uvelo.

Između njegovih kolena, Tpsi dvaput jako, šuplje kinu – Ap'ći! Ap'ći! - pa se zatetura u stranu. Roland sjaha, delom iz poštovanja prema konju, delom iz poštovanja prema sebi - nije želeo da slomi nogu pod Topsisjem ako ovaj odabere taj trenutak da se preda i ušeta na čistinu na kraju svog puta.

Revolveraš je stajao u prašnjavim čizmama i izbledelim farmerkama pod jarkim suncem i mazio čilašev prljavi vrat, zastajkujući povremeno da provuče prste kroz umršenu Topsisjevu grivu, prekinuvši jednom da bi oterao mušice koje su se rojile u uglovima Topsisjevih očiju. Neka tamo legu jaja i gaje crve kada Topsi bude mrtav, ali ne pre toga.

Roland je tako ukazao svom konju onoliko pažnje koliko je mogao, osluškujući pri tom ta daleka, snena zvana i neobično drveno lupkanje. Nešto kasnije, prestao je s odsutnim timarenjem i zamišljeno se zagledao u otvorenu kapiju.

Krst iznad njenog središta bio je malo neobičan, ali kapija je inače bila tipičan primer kapija takvog tipa, uobičajeni zapadnjački detalj koji nije bio koristan, ali je predstavljao deo tradicije - svi gradići na koje je naišao u proteklih deset meseci imali su jednu takvu, na koju se ulazilo (veliku) i još jednu (ne tako veliku), na koju se izlazilo. Nijedna nije bila sagrađena tako da spreči posetioce da uđu, pa svakako nije ni ova. Stajala je između dva zida od ružičastog ćerpiča koji su se pružali pet-šest metara sa obe strane puta, a onda se prosto prekidali. Zatvori kapiju, zaključaj je mnoštvom katanaca i samo ćeš naterati ljude da obiđu zid s jedne ili druge strane.

Iza kapije, Roland je video nešto što je u većini detalja izgledalo kao savršeno obična Glavna ulica - svratište, dva saluna (od kojih se jedan zvao „Marljiva svinja“; tabla iznad drugog bila je previše izbleдела da bi mogao da je pročita), prodavnica, kovačnica, sala za javne skupove. Bila je tamo i jedna mala, ali prilično ljupka drvena zgrada sa skromnim zvonikom i jakim kamenim temeljima, kao i s krstom ofarbanim zlatnom bojom na dvokrilnim vratima. Krst je, poput onoga iznad kapije, obeležavao to kao svetilište za one koji su slavili Čoveka-Isusa. To nije bila raširena religija u Srednjem Svetu, ali znalo se za nju; isto se moglo reći o većini vera u to doba, uključujući i slavljenje Baala, Asmodeja i stotine drugih. Vera, kao i sve ostalo u svetu, ovih dana je krenula dalje. Što se Rolanda tiče, bog krsta bio je samo još jedna religija koja je podučavala da su

ljubav i ubistvo neraskidivo međusobno vezani - da na kraju, bog uvek pije krv.

U međuvremenu, čulo se melodično zujanje insekata koji su zvučali gotovo kao cvrčci. Sveno zveckanje zvončića. I to čudno drveno lupkanje, poput pesnice na vratima. Ili na poklopcu mrtvačkog sanduka.

Ovde nešto nipošto ne valja, pomisli revolveraš. Oprez, Rolande; ovo mesto zaudara na krv.

Poveo je Topsisija kroz kapiju ukrašenu uvelim cvećem, Glavnom ulicom. Na verandi prodavnice, gde je trebalo da stoje okupljeni starci i raspravljaju o letini, politici i ludorijama mlađe generacije, nalazio se samo niz praznih stolica za ljuljanje. Ispod jedne je ležala, kao da je ispuštena iz neke nemarne (i davno preminule) ruke, čađava lula od kukuruzine. Stub za vezivanje konja ispred „Marljive svinje“ bio je prazan; prozori samog saluna bili su tamni. Jedna leptirasta vratnica na ulazu bila je istrgnuta i stajala je oslonjena o zid zgrade; druga je visila poluotvorena, i njene bledozelene daščice bile su isprskane nečim kestenjastim što je moglo da bude farba, ali verovatno nije.

Fasada štale stajala je netaknuta, kao lice ocvale žene koja može da dođe do dobre kozmetike, ali od duplog niza stajskih odeljaka iza fasade ostao je ugljenisani kostur. Taj požar mora da se dogodio po kišnom danu, pomislio je revolveraš, inače bi čitav prokleti grad nestao u plamenu; veseli koloplet za svakoga u blizini ko bi to mogao da vidi.

S njegove desne strane, na pola puta do mesta gde se ulica otvarala u gradski trg, sada je bila crkva. S obe strane su se nalazili travnjaci kao međe, jedan je crkvu odvajao od sale za okupljanje, drugi od kućice za propovednika i njegovu porodicu (ako je to bila jedna od onih Isusovih sekti koje su svojim šamanima dozvoljavale da imaju

ženu i porodicu; neke od njih, očigledno pune ludaka, zahtevale su makar prividni celibat). Na tim uskim travnjacima bilo je cveća, i mada je izgledalo sparušeno, većina cvetova još je bila u životu. Dakle, kakav god bio događaj koji je ispraznio ovo mesto, zbio se nedavno. Pre možda nedelju dana. Najviše dve, imajući u vidu vrućinu.

Topsi ponovo kinu – Ap'ći! - i umorno pognu glavu. Revolveraš ugleda izvor zveckanja. Iznad krsta na vratima crkve bio je razapet kanap u dugom, plitkom luku. O njemu je visilo možda dva tuceta srebrnih zvončića. Danas gotovo da nije bilo vetra, ali pirkalo je dovoljno da ti zvončići nikada ne budu sasvim mirni... a ako bi zaista dunulo, pomisli Roland, zvonjava tih zvončića bila bi verovatno mnogo neprijatnija; pre nalik na piskutav razgovor otrovnih jezika.

„Hej!“, viknu Roland, zagledan preko ulice u ono što je velika tabla označavala kao „Hotel dobrih postelja“. „Hej, vi u gradu!“

Nije bilo nikakvog odgovora osim zvončića, melodičnih insekata i tog čudnog drvenog lupkanja. Bez odgovora, bez pokreta... ali tu je bilo ljudi. Ljudi ili nečega. Neko ga je posmatrao. Naježile su mu se dlačice na potiljku.

Roland stupi napred i povede Topsija prema središtu grada, podižući svakim korakom rastresitu prašinu Glavne ulice. Posle četrdeset koraka, stao je ispred niske zgrade koju je obeležavala jedna kratka reč: ZAKON. Šerifova kancelarija (ako su tako nešto imali ovako daleko od Unutrašnjih baronija) bila je veoma slična crkvi - drvene daske bile su umazane prilično odbojnom nijansom tamnosmeđe boje iznad kamenog temelja.

Zvončići iza njega šuškali su i šaputali. Ostavio je čilaša da stoji nasred ulice i popeo se stepenicama do kancelarije ZAKONA. Bio je veoma svestan zvončića, sunca koje mu je tuklo u vrat i znoja koji mu je curio niz bokove. Vrata su bila zatvorena, ali otključana.

Otvorio ih je, a onda se trgnuo, upola podigavši ruku kada je vrelina iznutra pohrlila napolje u nemom izdisaju. Ako su sve zatvorene zgrade unutra ovako vrole, razmišljao je, štala ubrzo više neće biti jedina spaljena ruševina. A bez kiše koja bi zaustavila plamen (i sada svakako bez Dobrovoljačkog vatrogasnog društva), grad će ubrzo nestati sa zemljinog šara.

On kroči unutra, pokušavajući da plitko srče zagušljiv vazduh umesto da ga duboko udiše. Smesta začu tiho zujanje muva.

Tamo je bila samo jedna ćelija, prostrana i prazna, a vrata s rešetkama stajala su otvorena. Prljave kožne cipele, od kojih je jedna bila rašivena, bile su ispod ležaja natopljenog istom sasušenom kestenjastom bojom kojom je bila obeležena i „Marljiva svinja“. Tu su bile muve koje su milele po mrlji i hranile se njom.

Na stolu je ležala službena knjiga. Roland je okrenu prema sebi i pročitao ono što je bilo utisnuto u crvene korice:

*REGISTAR ZLOČINA I KAZNI
U GODINAMA NAŠEG GOSPODA
ELURIJA*

Tako je sada makar saznao ime grada - Elurija. Lepo, a opet nekako zlokobno. Ali, svako bi ime izgledalo zlokobno, pretpostavljao je Roland, u ovakvim okolnostima. Okrenuo se da pođe i ugledao zatvorena vrata na koja je bila navučena drvena reza.

On im priđe, zastade pred njima na tren, a onda izvuče jedan od velikih revolvera koje je nosio nisko na kukovima. Stajao je još jedan trenutak, pognute glave, razmišljajući (Katbert, njegov stari prijatelj, voleo je da kaže kako točkici u Rolandovoj glavi rade sporo, ali izuzetno fino), a onda povuče rezu. Otvori vrata i smesta odstupi, podigavši pištolj, očekujući da u sobu odatle ispadne neki leš (možda šerif iz Elurije), preklanog vrata i iskopanih očiju, žrtva ZLOČINA koji zahteva KAZNU...

Ništa.

Pa, pola tuceta prljavih džempera koje su zatvorenici na duži rok verovatno morali da nose, dva luka, tobolac sa strelama, stari, prašnjavi motor, puška iz koje je poslednji put bilo pucano pre možda stotinu godina, i četka... ali za revolveraša, tamo i nije bilo ničega. Obična ostava.

On se vrati stolu, otvori registar i prelista ga. Čak su i stranice bile tople, kao da je knjiga bila u pećnici. U neku ruku, izgleda da je i bila. Da je Glavna ulica izgledala drugačije, mogao je da očekuje brojne zapise o verskim prestupima, ali nije se iznenadio kada tamo nije zatekao nijedan - ako je crkva Čoveka-Isusa mogla da postoji naporedo s dva saluna, vernici su svakako bili prilično razumni.

Roland je tamo pronašao uobičajene sitne prestupe, i nekoliko ne tako sitnih - ubistvo, krađa konja, uznemiravanje gospe (što je verovatno značilo silovanje). Ubicu su poslali u mesto po imenu Leksingvort da ga tamo obese. Roland nikada nije čuo za taj grad. Jedan zapis pred kraj glasio je Oterali zelene. To Rolandu ništa nije značilo. Najskoriji zapis bio je sledeći: 12/FE/99. Čas. Friborn, kradljivac stoke, čeka suđenje.

Rolandu nije bila poznata oznaka 12/FE/99, ali pošto je februar odavno prošao, pretpostavljao je da da FE znači Puna Zemlja. U svakom slučaju, mastilo je izgledalo sveže otprilike koliko i krv na ležaju u ćeliji, a revolveraš je sa sigurnošću mogao da pretpostavi da je čas. Friborn, kradljivac stoke, stigao do čistine na kraju svog puta.

Izašao je u vrelinu, u čipkasti zvuk zvončića. Tpsi je tupo pogledao Rolanda, a onda ponovo pognuo glavu, kao da u prašini Glavne ulice ima nečega što bi moglo da se pase. Kao da se uopšte nadao da će ponovo bilo šta uspeti da popase.

Revolveraš uze uzde, otrese s njih prašinu tako što je njima pljesnuo po izbledelim, bezbojnim farmerkama, pa nastavi ulicom. Zvuk drvenog lupkanja jačao je dok je on hodao (nije vratio pištolj u futrolu

kada je izašao iz ZAKONA, i sada mu nije ni bilo do toga), i dok se približavao gradskom trgu, gde u normalnija vremena mora da se nalazila pijaca Elurije, Roland konačno zapazi neki pokret. Na suprotnoj strani trga nalazio se dugačak valov, sačinjen, sudeći po izgledu, od gvođenog drveta (koje su u ovim krajevima neki nazivali „sekvoja“), u srećnije doba očito punjen iz zarđale čelične cevi koja je sada štrcala suva iznad južnog kraja valova. Preko jedne strane te opštinske oaze, negde na polovini, klatila se noga u izbledejoj sivoj nogavici, koja se završavala dobro sažvakanom kaubojskom čizmom.

Čizmu je žvakao neki krupni pas, možda za dve nijanse sivlji nego te pantalone od rebrastog somota. U drugim okolnostima, Roland je pretpostavljao da bi džukac odavno skinuo čizmu, ali možda su se stopalo i donji deo lista unutra naduli. U svakom slučaju, pas je dobrano odmakao u tome da prosto pojede prepreku. Hvatao je zubima čizmu i tresao je tamo-amo. Malo-malo pa bi se potpetica čizme sudarila s drvenom stranom valova, uz ponovno šuplje lupkanje. Izgleda da revolveraš i nije mnogo pogrešio kada je pomislio na poklopac mrtvačkog sanduka.

Zašto prosto ne uzmakne za nekoliko koraka, ne uskoči u valov i navali na njega?, zapitao se Roland. Iz cevi ne teče voda, tako da ne može da se plaši da će se udaviti.

Topsi se još jednom oglasi šupljim, umornim kijanjem i kada je pas na to reagovao trzajem, Roland je shvatio zbog čega je ovaj sve radio na teži način. Jedna noga bila mu je gadno slomljena i loše zarasla. I samo hodanje je za njega moralo da bude težak zadatak, dok skakanje uvis nije dolazilo u obzir. Na grudima je imao malo prljavobelog krzna. Iz te mrlje je rasla crna dlaka u grubom obliku raspeća.

Isusov pas, možda, koji se upinje da dođe do male popodnevnice pričesti.

Ipak, u režanju koje mu se začulo iz grudi nije bilo ničeg pobožnog, kao ni u kolutanju sluzavih očiju. Pas diže gornju usnu u drhtavom kezu, ogolivši prilično velike zube.

„Briši“, reče Roland. „Dok još možeš.“

Pas je uzmicao sve dok zadnjicu nije stisnuo uza sažvakanu čizmu. Gledao je sa strahom čoveka koji mu je prilazio, ali očito nije nameravao da dalje uzmiče. Revolver u Rolandovoj šaci nije mu ništa značio. Revolveraša to nije iznenadilo – pretpostavljao je da pas to nikada nije video, i nema pojma da nije reč o nekakvoj tojagi, koja je mogla da bude bačena samo jednom.

„Gubi se sada“, reče Roland, ali pas i dalje nije nameravao da se pomeri.

Trebalo je da puca u njega - nije valjao samom sebi, a pas koji jednom okusi ljudsko meso neće više valjati nikome drugome - ali nekako mu se to nije dopadalo. Ubijanje jedinog živog stvora u ovom gradu (to jest, ako se izuzmu raspevane bube) činilo mu se kao prizivanje nesreće.

On opali u prašinu blizu zdrave prednje šape psa i zvuk prasnu u vrelom danu, privremeno ućutkavši insekte. Pas je, izgleda, mogao da trči, mada uz posrtanje od kog su Rolanda zbolele oči... a pomalo i srce. Zaustavio se na suprotnoj strani trga, kraj prevrnutih kola (činilo se da je i bočna strana teretnog vozila bila zapljusnuta sasušenom krvlju) i pogledao natrag. Oglasio se očajnim zavijanjem od kog su se dlačice na Rolandovom potiljku još više podigle. Onda se okrenuo, obišao uništena kola i othramao stazom koja se pružala između dva dućana. Tuda se išlo prema zadnjoj kapiji Elurije, pretpostavio je Roland.

I dalje vodeći konja na umoru, revolveraš je prešao preko trga, prišao valovu od gvozdеноg drveta i pogledao unutra.

Vlasnik sažvakane čizme nije bio muškarac, već dečak koji tek što je počeo da izrasta u muškarca - a izrastao bi prilično krupan, procenio je Roland, čak i ako se izuzme nadimanje prouzrokovano time što je bio ko zna koliko dugo uronjen u vodu dubine dvadeset centimetara, koja je kuvala pod letnjim suncem.

Dečakove oči, sada samo mlečne loptice, zurile su slepo naviše u revolveraša kao oči kipa. Činilo mu se da mu je kosa starački seda, iako je to bio učinak vode; verovatno je bio plavokos. Nosio je kaubojsku odeću, mada teško da je bio stariji od četrnaest ili šesnaest godina. Oko vrata, svetlucajući mutno u vodi koja se lagano pretvarala u kožni paprikaš pod letnjim suncem, visio mu je zlatni medaljon.

Roland posegnu u vodu; to mu se nije dopadalo, ali osećao je izvesnu obavezu da to učini. Uhvatio je medaljon prstima i povukao. Lančić se razdvoji i on podiže tu stvar, kapavu, u vazduh. Očekivao je znamenje Čoveka-Isusa – ono što su zvali raspećem, ili krstom - ali o lancu je umesto toga visio mali pravougaonik. Predmet je izgledao kao da je od čistog zlata. Tamo je bio ugraviran sledeći zapis: *Džejms*

miljenik porodice, miljenik BOGA

Roland, koji se gotovo previše gadio da posegne u zagađenu vodu (da je bio mlađi, ne bi sebe mogao naterati na to), sada je bio zadovoljan što je to učinio. Možda nikada neće naići na one koji su voleli tog dečaka, ali znao je dovoljno o ka da pomisli da se to može dogoditi. U svakom slučaju, to je bilo ispravno. Kao i pristojna sahrana za dečaka... pod pretpostavkom, to jest, da može izvući leš iz valova, a da mu se ovaj ne raspadne u odeći. Roland je razmišljao o tome, pokušavajući da ustanovi šta bi tačno bila njegova dužnost u ovim okolnostima, spram sve veće želje da napusti ovaj grad, kada se Topsi konačno srušio, mrtav.

Čilaš se preturio uz škripu opreme i poslednji glasni ropac kada je pao na tlo. Roland se okrenu i ugleda osmoro ljudi na ulici, kako

hodaju prema njemu u liniji, poput hajkača koji se nadaju da će isterati iz grmlja ptice ili sitnu divljač. Koža im je bila voštano zelena. Ljudi s takvom kožom verovatno svetlucaju u mraku kao duhovi. Bilo je teško odrediti im pol, a to ionako nije moglo biti značajno - kako za njih, tako ni za bilo koga drugog. Bili su to spori mutanti i hodali su pogrbljeni i odlučni kao leševi reanimirani nekom tajanstvenom magijom.

Prašina im je prigušila korake kao tepih. Pošto je pas bio oteran, mogli su da mu priđu dovoljno blizu da ga napadnu, samo da Tropsi nije Rolandu učinio uslugu tako što je izdahnuo u toliko zgodnom trenutku. Roland nije video pištolje; bili su naoružani tojagama. Bile su to mahom noge od stolova i stolica, ali Roland je video i jednu koja je izgledala kao da je pravljena, a ne dograbljena - iz nje je štrcalo mnoštvo zardalih eksera, i pretpostavljao je daje nekada bila vlasništvo kakvog izbacivača iz saluna, moguće onoga koji je čuvao red u „Marljivoj svinji“.

Roland podiže pištolj i nacilja u čoveka u sredini linije. Sada je čuo kako vuku noge, kao i vlažan zvuk njihovog disanja. Kao da su svi imali tešku prehladu.

Najverovatnije su izmiledi iz rudnika, pomisli Roland. Negde okolo ima rudnika radijuma. To bi objasnilo kožu. Čudim se da sunce ne može da ih ubije.

Onda, na njegove oči, jedan na kraju - stvorenje s licem nalik na istopljeni vosak sveće - uistinu umre... ili se sruši, u svakom slučaju. On (Roland je bio sasvim siguran da je u pitanju bio muškarac) pade na kolena tiho, zakrklja i jeknu, posegnu šakom za stvorenjem koje je koračalo kraj njega - za nečim s kvrgavom ćelavom glavom i crvenim čirevima koji su mu cvrčali na vratu. Taj stvor nije obratio pažnju na svog palog saputnika, već je i dalje fiksirao mutnim očima Rolanda, posrćući krutim koracima zajedno sa ostalim kompanjonima.

„Stojte gde ste!“, reče Roland. „Poslušajte me, ako mislite da dočekate kraj ovog dana! Poslušajte me dobro!“

Obraćao se onome u sredini, koji je nosio drevne crvene tregere preko dronjaka košulje, i prljav polucilindar. Taj je gospodin imao samo jedno zdravo oko, a ono je piljilo u revolveraša s pohlepom, jasnom i užasnom. Mutant kraj Polucilindra (Roland je smatrao da bi to mogla da bude žena, sa oklembesanim ostacima dojki ispod prsluka koji je imala na sebi), baci nogu od stolice iz ruke. Luk je bio dobar, ali projektil je pao desetak metara prerano.

Roland palcem zategnu otponac revolvera i ponovo opali. Ovog puta zemlja koju je zrno diglo zasula je iscepane ostatke Polucilindrove cipele, a ne šapu ćopavog psa.

Zeleni nisu pobjegli kao što je učinio pas, ali su stali i zapiljili se u njega s tupom pohlepom. Zar su nestali stanovnici Elurije završili u stomacima tih stvorenja? Roland to nije mogao da poveruje... mada je savršeno dobro znao da ovakvi stvorovi nemaju ništa protiv ljudožderstva. (A možda to i nije bilo ljudožderstvo, ne zaista; kako su ti stvorovi uopšte i mogli da se smatraju ljudskim bićima, šta god nekada bili?) Bili su previše spori, previše glupi. Da su se usudili da se vrate u grad pošto ih je šerif oterao, bili bi spaljeni ili kamenovani do smrti.

Ne razmišljajući o tome šta radi, samo u želji da oslobodi drugu ruku kako bi izvukao i drugi pištolj ukoliko se ove prikaze ne urazume, Roland strpa medaljon koji je uzeo od mrtvog dečaka u džep farmerki, uguravši za njim i prekinuti lančić.

Stajali su i zurili u njega, sa čudnovato izobličanim senkama iza sebe. Šta sad? Da im kaže da se vrate tamo odakle su došli? Roland nije znao da li bi to učinili, a u svakom slučaju, najbolje bi bilo da ostanu tamo gde može da ih vidi. I sada se makar nije postavljalo pitanje da li da oстане i sahrani Džejsa; ta nedoumica je bila razrešena.

„Ne mrdajte“, reče on običnim tonom, pa počeo da uzmiče. „Prvi koji se pomeri...“

Pre nego što je mogao da dovrši, jedan od njih - trol širokih prsa s napućenim žabljim ustima i nečim što je ličilo na škrge sa obe strane resastog vrata - baci se napred, blebećući visokim i neobično drhtavim glasom. Mogla je to biti i neka vrsta smeha. Mahao je nečim što je ličilo na klavirsku nogu.

Roland opali. Grudi gospodina Žapca urušiše se kao loše izrađen krov. On potrča nekoliko koraka unazad, pokušavajući da povрати ravnotežu, zagrebavši po grudima rukom kojom nije držao nogu od klavira. Njegova stopala u prljavim papučama od crvenog somota sa špicevima povijenim uvis, upleše se i on se preturi, oglasivši se čudnim i nekako samotnim grgotanjem. On pusti tojagu, prevrnu se u stranu, pokuša da ustane, a onda pade u prašinu. Surovo sunce bleštalo mu je u otvorene oči i na Rolandove oči, beli pipci pare počеше da mu se dižu s kože, koja je brzo gubila zelenu nijansu. Začu se i šištanje, poput pljuvačke na ploči vrele peći.

Ako ništa drugo, ne moram više da objašnjavam, pomisli Roland pa osmotri ostale. „Dobro; on se prvi pomerio. Ko želi da bude drugi?“

Činilo se, niko. Samo su stajali tamo, posmatrali ga, nisu prilazili... ali ni uzimali. On pomisli (kao i za psa s raspećem) da bi trebalo da ih pobije na licu mesta, samo da potegne i drugi pištolj i pokosi ih. To bi potrajalo samo nekoliko sekundi, i bilo bi prava dečja igra za njegove nadarene šake, čak i kada bi neki od njih pokušali da pobegnu. Ali nije mogao to. Ne tako hladno. On nije bio takav ubica... bar, još ne.

Vrlo sporo, on koraknu unazad, najpre da obiđe valov za vodu, kako bi se ovaj našao između njega i njih. Kada je Polucilindar kročio napred, Roland nije ostalima u stroju dozvolio da ga oponašaju; smestio je metak u prašinu Glavne ulice na nekoliko centimetara od Polucilindrovog stopala.

„To vam je poslednje upozorenje“, reče on, i dalje običnim tonom. Nije imao pojma da li ga razumeju, a nije uistinu ni mario.

Pretpostavljao je da su sasvim dobro shvatili muziku ove melodije. „Sledeći metak koji budem ispalio nekome će pojesti srce. Ovako ćemo: vi ostajete, ja idem. Imate samo još ovu priliku. Krenete li za mnom, svi ste mrtvi. Previše je vruće za igranje, i izgubio sam...”

„Bu!“, uzviknu neki grubi, grgotavi glas iza njega. U njemu se čulo jasno oduševljenje. Roland je video kako iz senke prevrnutih teretnih kola do kojih samo što nije stigao izrasta druga senka, i imao je taman toliko vremena da shvati da se ispod njih krio još jedan od zelenih.

Kada je počeo da se okreće, toljaga tresnu po Rolandovom ramenu, i desna ruka mu obamre sve do zgloba šake. On zadrža pištolj i opali jednom, ali metak pogodi točak kola, razmrskavši drvenu žbicu, okrenuvši točak na osovini uz visoku škripu. Iza sebe, čuo je kako zeleni na ulici grubo, lajavo podvriskuju u jurišu.

Stvorenje koje se skrivalo ispod prevrnutih kola bilo je čudovište kome su iz vrata rasle dve glave, jedna sa zakržljanim, oklembešenim licem leša. Drugo, gotovo podjednako zeleno, bilo je živahnije. Široke usne razvukle su se u veseli kez kada je stvor podigao tojagu da ga ponovo udari.

Roland poteže levom rukom - onom koja nije bila obamrla i neosetljiva. Stiže da smesti metak u nasilnikov kez, odbacivši ga unazad u mlazu krvi i zuba, i ovome tojaga odlete iz opuštenih prstiju. Tada se ostali obrušiše na njega i zasuše ga udarcima.

Revolveraš je uspeo da izbegne prvih nekoliko udaraca, i u jednom trenutku pomislio je da će moći da se okrene prema zadnjoj strani prevrnutih kola, da se okrene i ponovo prione na posao pištoljima. Svakako će biti u stanju to da uradi. Svakako da njegova potraga za Mračnom kulom ne treba da se okonča na suncem sprženoj ulici Elurije, gradića na dalekom zapadu, od ruku pet-šest sporih mutanata zelene kože. Kad svakako nije mogla da bude tako surova.

Ali Polucilindar ga dohvati žestokim udarcem brida šake i Roland tresnu o zadnji točak kola koji se sporo okretao, umesto da ga izbegne. Kada je pao na ruke i kolena, i dalje pokušavajući da nađe oslonac i okrene se, trudeći se da izbegne udarce koji su pljuštali po njemu, vide da ih sada ima više od pet-šest. Ulicom je prema gradskom trgu išlo najmanje trideset zelenih muškaraca i žena. Ovo nije bio klan, već pravo prokleta pleme. I to usred bela, vrela dana! Spori mutanti su, po njegovom iskustvu, bili stvorenja koja vole mrak, gotovo kao pečurke s mozgom, i ovakve nikada ranije nije video. Oni...

Stvorenje u crvenom prsluku jeste bilo žensko. Njene gole grudi koje su se ljuljale ispod prijavog crvenog prsluka bile su poslednje što je jasno video kada su se okupili iznad i oko njega, udarajući tojagama. Ona načičkana ekserima spusti se na njegov desni list i tamo duboko zari te glupave zarđale očnjake. On ponovo pokuša da podigne jedan veliki pištolj (vid mu je sada slabio, ali to im ne bi pomoglo ako bi uspeo da pripuca; oduvek je bio pakleno nadaren, najviše od svih; Džejmi de Kari je jednom izjavio da bi Roland mogao da puca s povezom preko očiju, zato što su mu oči u prstima), ali mu ga izbiše iz ruke u prašinu. I mada je još osećao glatki rukohvat od sandalovine u drugoj ruci, pomislio je da je i taj svejedno beskoristan.

Osećao im je zadah - jaki, truli zadah ukvarenog mesa. Ili su to samo bile njegove ruke, dok ih je dizao u slabom i beskorisnom pokušaju da zaštiti glavu? Njegove šake, koje su bile u zagađenoj vodi gde su plutali komadići i trake kože mrtvog dečaka?

Toljage su treskale po njemu, treskale sa svih strana, kao da zeleni nisu želeli samo da ga ubiju od batina, već da ga pri tom i izgnječe. I dok je tonuo u tamu onoga što je sa sigurnošću prepoznao kao sopstvenu smrt, čuo je pesmu buba, lavež psa kojeg je poštedeo, i zvonjavu zvončića okačenih na vratima crkve. Ti zvuci stopili su se u neobično slatku muziku. Onda nestade i to; tama je pojela sve.

2.

Uzdizanje. Nad krevetom. Bela lepota. Još dvojica. Medaljon.

Revolverašev povratak u svet nije izgledao kao povratak svesti posle udarca, što mu se nekoliko puta već dešavalo, a nije bio ni nalik na buđenje iz sna. Bilo je to kao uzdizanje.

Mrtav sam, pomislio je u jednom trenu tog procesa... kada je makar delimično povratio moć rasuđivanja. Mrtav sam i uzdižem se u zagrobni život. Mora da je tako. Pesmu koju čujem pevaju mrtve duše. Posvemašnje crnilo ustupilo je mesto tamnom sivilu kišnih oblaka, potom svetlijem sivilu magle. Ono je poprimilo jednoobraznu jasnoću teške izmaglice u trenucima pre nego što se sunce probije kroz nju. I kroza sve to bio je prisutan taj osećaj uzdizanja, kao da je zahvaćen nekom blagom, ali moćnom uzlaznom strujom.

Kada je osećaj uzdizanja počeo da jenjava i kada je svetlost iza njegovih očnih kapaka ojačala, Roland je konačno poverovao da je još u životu. U to ga je ubedila pesma. Nisu to bile mrtve duše, niti nebeska vojska anđela koje su ponekad opisivali propovednici Čoveka-Isusa, već samo one bube. Malo nalik na zrikavce, ali slađeg glasa. Bile su to one koje je čuo u Eluriji.

Na tu pomisao, on otvori oči.

Njegova ubeđenost da je i dalje živ došla je na ozbiljnu probu, jer Roland je ustanovio da visi okačen u svetu bele lepote - njegova prva zburnjena misao bila je da je na nebu, da lebdi unutar belog paperjastog oblaka. Svuda oko njega čula se treperava pesma buba. Sada je čuo i zveckanje zvončića.

Pokušao je da okrene glavu i zanjihao se u nekim povezima. Čuo je njihovu škripu. Tiha pesma buba, nalik na zrikavce u travi u smiraj dana kod kuće, u Gileadu, zastala je i izgubila ritam. Kada se to dogodilo, u Rolandovim leđima kao da je niklo drvo bola. Nije imao pojma šta su mu plamteće grane, ali deblo je svakako bila njegova kičma. Daleko gori bol osetio je u jednoj potkolenici - onako zbunjen, revolveraš nije mogao da odredi u kojoj. Tamo me je dohvatila ona tojaga sa ekserima, pomisli on. I oseti novi bol u glavi. Lobanja mu je bila kao gadno napukla ljuska jajeta. Jeknuo je, i jedva je mogao da poveruje da je grubo graktanje koje je začuo doprlo iz njegovog grla. Pomislio je da može da čuje i, veoma slabo, lavež psa s krstom, ali to je svakako na delu bila njegova mašta.

Zar umirem? Jesam li se probudio još jednom na samom kraju?

Neka ruka mu pogladi čelo. Osetio ju je, ali ne i video - prste koji mu prelaze preko kože, zastaju tu i tamo da izmasiraju čvorište ili boru. Izvrsni, kao gutljaj hladne vode u vreloom danu. Počeo je da zatvara oči, a onda mu pade na pamet nešto užasno: šta ako je ta ruka zelena, a njena vlasnica nosi dronjavi crveni prsluk preko oklembesanih vimena?

Šta i da jeste? Šta mogu da učinim?

„Tiho, čoveče“, reče glas neke mlade žene... ili je to možda bio glas devojke. Svakako, prva osoba na koju je Roland pomislio bila je Suzan, devojka iz Medžisa, ona koja mu se obraćala na starinski način.

„Gde... gde...“

„Tiho, ne pomeraj se. Prerano je za to.“

Bol u njegovim leđima sada je jenjavao, ali slika drveta bola ostala je, jer se činilo da mu se sama koža mreška kao lišće na lahoru. Kako je to bilo moguće? Pustio je da to pitanje mine - pustio je da sva pitanja minu - i koncentrisao se na malu, hladnu šaku koja mu je milovala čelo.

„Tiho, lepi čoveče, tako ti božje ljubavi. Ipak, bolan si mnogo. Miran budi. Zaceli se.“

Pas je prestao da laje (ako je uopšte i lajao) i Roland ponovo postade svestan te tihe škripe. Podsetila ga je na konjske amove, ili nešto - užad za vešanje - o čemu nije voleo da misli. Sada je mislio da može da oseti pritisak pod butinama, guzovima i možda... da... ramenima.

Uopšte nisam u krevetu. Mislim da sam iznad kreveta. Je li to moguće?

Pretpostavio je da se nalazi u nekakvom povezu. Kao da se prisećao da je jednom, dok je bio dečak, neki čovek tako bio okačen u sobi marvenog lekara iza Velike dvorane. Štalski momak sa opekotinama previše teškim da bi ležao u krevetu. Čovek je umro, ali nedovoljno brzo; dve noći su njegovi krici ispunjavali slatki letnji vazduh Polja okupljanja.

Zar, dakle, imam opekotine, zar sam samo pepeo sa nogama, te visim u povezu?

Prsti mu dodirnuše središte čela, uklonivši odatle namrštenost koja je upravo nastajala. I učinilo se da mu je glas koji je išao uz ruku pročitao misli, pokupio ih vršcima veštih, umirujućih prstiju.

„Biće ti dobro ako bog tako hoće, sai“, reče glas koji je išao uz ruku. „Ali vreme pripada bogu, ne tebi.“

Ne, rekao bi on daje bio to u stanju. Vreme pripada Kuli.

Onda ponovo skliznu, spustivši se podjednako glatko kao što se uzdigao, udaljavajući se od ruke i snenih zvuka raspevanih insekata i zvona. Bio je tu interval ispunjen možda spavanjem, ili nesvesticom, ali nikada se nije spustio sasvim do dna.

U jednom trenutku, pomislio je da čuje devojčin glas, mada nije mogao da bude siguran, jer ovog je puta bio podignut u besu ili strahu, ili i jedno i drugo. „Ne!“, povikala je.

„Ne možete ga uzeti i vi to znate. Idite svojim putem i prestanite da o tome zborite, iš!“

Kada se drugi put uzdigao do svesti, telo mu nije bilo nimalo snažnije, ali um mu je bio malo pribraniji. Ono što je ugledao kada je otvorio oči nije bila unutrašnjost oblaka, ali isprva mu se ista ona fraza - bela lepota - vratila u misli. U neku ruku, bilo je to najlepše mesto koje je Roland ikada video u životu... delom i zato što je još bio živ, naravno, ali mahom zato što je bilo tako čarobno i mirno.

Bila je to ogromna prostorija, visoka i dugačka. Kada je Roland konačno okrenuo glavu - oprezno, krajnje oprezno - da je odmeri koliko može, pomislio je da se pruža najmanje dve stotine metara s kraja na kraj. Bila je uska, ali visina joj je davala utisak ogromne prozračnosti.

Nije bilo zidova niti tavanica kakve je poznao, mada je sve pomalo ličilo na nepregledan šator. Iznad njega, sunce je sijalo i razlivalo svetlost po nadimajućim krilima od tanke bele svile, pretvarajući ih u jarke vence za koje je isprva pomislio da su oblaci. Ispod tog svilenog baldahina, prostorija je bila siva kao suton. Zidovi, takođe svileni, mreškali su se kao jedra na lahoru. Sa svakog zida-krila visio je izuvijani konopčić sa malim zvonima. Ona su ležala na tkanini i zvonila u tihom i očaravajućem jednoglasju, kao zvončići za vetar, kada bi se zidovi namreškali.

Kroza središte dugačke prostorije pružao se prolaz; sa obe njegove strane nalazili su se kreveti, i svaki je bio namešten, sa čistim belim čaršavima i jastucima sa uštirkanim belim jastučnicama, kraj uzglavlja. Sa suprotne strane prolaza bilo ih je možda četrdeset, praznih, i još četrdeset sa Rolandove strane. Tu su bila još dva zauzeta kreveta, jedan do Rolandovog, s leve strane. Taj momak...

To je dečak. Onaj što je ležao u valovu.

Rolandu se koža naježi na tu pomisao i on se trže od sujevernog straha. Podrobnije se zagledao u usnulog momka. Nemoguće. Samo si ošamućen, to je sve; tako nešto nije moguće.

Opet, bliže zagledanje kao da je odbijalo da odagna tu zamisao. Svakako je ličio na dečaka iz valova, i verovatno je bio bolestan (zašto bi se inače nalazio na ovakvom mestu?), ali daleko od toga da je bio mrtav; Roland je video kako mu se grudi sporo dižu i spuštaju, kao i da mu se prsti spuštenu niz bočnu stranu kreveta povremeno trzaju.

Nisi ga dovoljno dobro pogledao da bi bio siguran u bilo šta, a posle nekoliko dana provedenih u tom valovu, ni rođena majka ne bi mogla da ga sa sigurnošću prepozna.

Ali Roland, koji je imao majku, znao je da nije baš tako. Takođe je znao da je video zlatni medaljon oko dečakovog vrata. Neposredno pre napada zelenih, uzeo ga je sa leša tog momka i stavio ga u džep. Sada je neko - vlasnici ovog mesta, najverovatnije, oni koji su čarolijama vratili Džejsa u tako naglo prekinut život - uzeo medaljon od Rolanda i stavio ga ponovo dečaku oko vrata.

Je li to učinila devojka sa predivno hladnom rukom? I je li zbog toga Rolanda smatrala zlikovcem koji krade od mrtvih? Nije mu se dopala ta pomisao. U stvari, ta pomisao bila mu je neprijatnija od one da je naduveno telo kauboja nekako vraćeno na normalnu veličinu, a onda reanimirano.

Dalje niz prolaz, desetak praznih kreveta od dečakovog i svog, revolveraš Roland Dešejn vide trećeg pacijenta ove čudne ambulante. Taj čova je izgledao najmanje četiri puta stariji od momka, dvaput stariji od revolveraša. Imao je dugačku bradu, više sedu nego crnu, koja mu je visila do gornjeg dela grudi i račvala se u dva rutava jezika. Lice iznad brade bilo je potamneno od sunca, veoma izborano i naduveno ispod očiju. Od levog obraza, preko

grbine nosa, pružao mu se debeo tamni trag koji je Rolandu izgledao kao ožiljak. Bradonja je ili spavao, ili bio u nesvesti - Roland je čuo kako hrče - i visio je metar iznad kreveta, u komplikovanom spletu belih kaiševa koji su svetlucali u polumraku. Oni su se ukrštali u nizovima osmica oko čitavog čovekovog tela. Izgledao je kao buba u mreži nekog egzotičnog pauka. Na sebi je imao tanku spavaćicu od gaze. Jedan kaiš prolazio mu je ispod guzova i uzdizao mu međunožje na način koji kao da je nudio njegove ispupčene genitalije sivom, snenom vazduhu. Dalje niz njegovo telo, Roland je video senke u obliku njegovih nogu. Izgledale su izobličeno poput drevnih mrtvih stabala. Roland nije želeo da razmišlja o tome na koliko su mesta bile slomljene da bi tako izgledale. A opet, činilo se da se pomeraju. Kako je to bilo moguće, ako je bradonja bio u nesvesti? Bio je to možda trik svetla, ili senki... možda se tanka spavaćica koju je čovek imao na sebi pomerala na lahoru, ili...

Roland skrenu pogled naviše, prema nadimajućim srebrnim krilima visoko gore, pokušavajući da kontroliše sve brže otkucaje srca. Ono što je video nije prouzrokovao vetar, niti senka, niti bilo šta drugo. Čovekove noge su se nekako pomerale bez pomeranja. Nije znao šta bi moglo da izazove tako nešto, i nije ni želeo da zna, bar još ne.

„Nisam spreman“, šapnu on. Usne su mu bile veoma suve. Ponovo je zatvorio oči, poželevši da spava, poželevši da ne misli na ono na šta su izobličene noge bradonje mogle da ukažu kada je u pitanju njegovo stanje. Ali...

Bolje da budeš spreman.

Činilo se da mu se taj glas uvek javlja kada pokuša da se opusti, da aljkavo odradi posao, ili da krene linijom manjeg otpora. Bio je to glas Korta, njegovog starog učitelja. Čoveka čije su se palice svi oni plašili kada su bili dečaci. Ipak, nisu se toliko plašili palice koliko njegovog poganog jezika. Njegovog ruganja kada su bili slabi, prezira kada su se žalili ili pokušavali da se potuže na svoje nedaće.

Jesi li revolveraš, Rolande? Ako jesi, bolje da budeš spreman.

Roland ponovo otvori oči i opet okrenu glavu ulevo. Pri tom oseti kako mu se nešto pomera na grudima.

Veoma sporo, on diže desnu ruku iz poveza koji ju je držao. Bol u njegovim leđima uskomeša se i zamrmlja. Prestao je sa pokretom sve dok nije zaključio da se bol neće pogoršati (ukoliko bude pažljiv), a onda podigao šaku sve do grudi. Tamo je naišao na finu tkaninu. Pamučnu. On spusti bradu do grudne kosti i vide da na sebi ima spavaćicu poput one u koju je bilo umotano bradonjino telo.

Roland posegnu ispod okovratnika spavaćice i opipa fini lančić. Malo niže, prsti mu naidoše na pravougaoni komad metala. Pomislio je da zna šta je to, ali morao je da se uveri. Izvukao je to, i dalje krajnje oprezan pri pokretima, pokušavajući da ne koristi nijedan mišić na leđima. Zlatni medaljon. Usudio se da prkosi bolu i podigao ga tako da može da pročita ono što je tamo bilo ugravirano:

Džejms

miljenik porodice, miljenik BOGA

On to vrati ispod gornjeg dela spavaćice i ponovo pogleda usnalog momka na susednom krevetu - bio je na njemu, nije bio okačen iznad njega. Čaršav je bio navučen samo do dečakovog grudnog koša, a medaljon je ležao na besprekorno belim prsima njegove spavaćice. Isti medaljon koji je Roland sada nosio. Samo što...

Roland pomisli da je shvatio, i ta spoznaja mu donese olakšanje.

On ponovo pogleda bradonju i vide nešto krajnje čudno: debela crna linija ožiljka preko bradonjinog obraza i nosa nestala je. Tamo gde se ona nalazila, sada je bio ružičastocrveni trag zaceljene rane... od ogrebotine, možda, ili duboke posekotine.

Umislio sam to.

Ne, revolverašu, vrati se Kortov glas. Takvi poput tebe nisu stvoreni da umišljaju stvari. Kao što dobro znaš. To malo pokreta ponovo ga je zamorilo... ili ga je možda zapravo zamorilo razmišljanje. Kombinacija raspevanih buba i zvuka zvončića bila je isuviše nalik na uspavanku da bi joj odoleo. Ovog puta, kada je zatvorio oči, Roland je usnuo.

3.

Pet sestara. Džena. Lekari iz Elurije. Medaljon. Zavet ćutanja.

Kada se Roland ponovo probudio, isprva je bio siguran da još spava. Sanja. Košmar.

Nekada, u vreme kada je upoznao Suzan Delgado i zaljubio se u nju, poznavao je vešticu po imenu Rea - prvu pravu vešticu Srednjeg Sveta koju je ikada upoznao. Ona je bila ta koja je prouzrokovala Suzaninu smrt, mada je i Roland tu odigrao svoju ulogu. Sada, pošto je otvorio oči i ugledao ne jednu, već pet Rea, pomislio je: Eto šta se desi kada se prisećam tih starih vremena. Prizvavši Suzan, prizvao sam i Reu iz Kusa. Reu i njene sestre.

Njih pet bile su odevene u lepršave halje, bele poput svilenih zidova i tavanice. Njihova drevna staračka lica bila su uokvirena podjednako belim kaluđerskim velovima, a koža im je bila siva i izbrazdana kao sasušena zemlja. Obešeni poput amajlija o svilenim trakama kojima im je bila vezana kosa (ako su kosu uopšte imale) bili su nanizani zvončići koji su zvonili kada bi se pomerile ili progovorile. Na snežnim prsima njihovih halja bila je izvezena ruža crvena kao krv... odličje Mračne kule. Ugledavši to, Roland pomisli: Ne sanjam. Ove babuskere su stvarne.

„Budi se!“, uzviknu jedna od njih gnusno koketnim glasom.

„Oooo!“

„Ooooh!“

„Ah!“

Uzlepršale su kao ptice. Ona u središtu stupi napred i pri tom njihova lica zatreperiše poput svilenih zidova bolničkog odeljenja. On vide da one zapravo i nisu stare - sredovečne, možda, ali ne stare.

Jesu. Stare su. Izmenile su se.

Ona koja je sada preuzela komandu bila je viša od ostalih i imala je široko, malo ispupčeno čelo. Nagnula se prema Rolandu i zvončići oko njenog čela zazvoniše. Od tog zvuka, učini mu se da je bolesniji i slabiji nego trenutak ranije. Njene oči boje lešnika bile su napregnute. Pohlepne, možda. Ona mu na tren dodirnu obraz, i on oseti da mu to mesto trne. Onda ona spusti pogled i lice joj se zgrči u izrazu koji je mogao da predstavlja uznemirenost. Ona trže ruku.

„Budan si, lepi čoveče. Jašta. Dobro je.“ „Ko ste vi? Gde sam?“

„Mi smo Sestrice Elurijske“, reče ona. „Ja sam Sestra Meri. Ovo je Sestra Luiz, Sestra Mikela i Sestra Kokina...“

„I Sestra Tamra“, reče poslednja. „Ljupka dvadesetjednogodišnja cura.“ Ona se zasmija. Lice joj zatreperi i na tren je ponovo bila stara kao sam svet. Kukastog nosa, sive kože. Roland još jednom pomisli na Reu.

One priđoše bliže, okruživši komplikovane vezove u kojima je ležao okačen, i kada se Roland trgao dalje od njih, bol mu ponovo zaurla uz leđa i povređenu nogu. On zastenja. Remenje koje ga je držalo zaškripa.

„Ooooo!“

„Boli!“

„Boli ga!“

„Boli tako jako!“

Tiskale su se još bliže, kao da su opčinjene njegovim bolom. I sada im je osećao miris, suv kao miris zemlje. Ona po imenu Sestra Mikela pruži ruku...

„Odlazite! Ostavite ga! Zar vam nisam to već rekla?“

One poskočiše od tog glasa, prepavši se. Sestra Meri izgledala je naročito ozlojeđeno. Ali, ustuknula je, sa poslednjim prodornim

pogledom (Roland je mogao da se zakune u to) uperenim u medaljon koji mu je ležao na grudima. On ga je zavukao ispod spavačice kada je poslednji put bio budan, ali sada mu je ponovo visio napolju.

Pojavi se i šesta sestra, proguravši se neučtivo između Meri i Tamre. Ona je možda i imala dvadeset jednu godinu, rumenih obraza, glatke kože i tamnih očiju. Njena bela halja lepršala je kao san. Crvena ruža na njenim grudima zabadala mu se u oči kao kletva.

„Odlazite! Ostavite ga!“

„Oooo, draga moja!“, uskliknu Sestra Luiz glasom istovremeno punim smeha i srdžbe.

„Evo i Džene, bebice, zar se zaljubila u njega?“

„Jeste, jeste!“, nasmeja se Tamra. „Bebica mu je poklonila srdašce!“

„O, jašta!“, saglasi se Sestra Kokina.

Meri se okrenu pridošlici, stisnuvši usne u tanku liniju. „Nemaš ovde šta da tražiš, devojčuro.“

„Imam ako kažem da je tako“, odgovori Sestra Džena. Činilo se da je sada prisebnija. Uvojak crne kose izmakao joj je ispod vela i ležao joj je preko čela kao zarez. „Idite sad. Nije u stanju da trpi vaše šale i smeh.“

„Ne naređuj nam“, reče Sestra Meri, „jer mi se nikada ne šalimo. Tako da znaš, Sestro Džena.“

Devojčino lice poprimi blaži izraz i Roland shvati da je uplašena. Uplaši se zbog toga za nju. I za sebe. „Idite“, ponovi ona. „Nije vreme. Zar nema drugih koje treba negovati?“

Sestra Meri kao da je razmišljala o tome. Ostale su je posmatrale. Konačno, ona klimnu glavom i osmehnu se Rolandu. Lice ponovo kao da joj zatreperi, nalik na nešto opaženo kroz jaru. Ono što je video (ili mislio da je video) ispod, bilo je užasno i pozorno. „Ostaj nam dobro, lepi čoveče“, reče ona Rolandu.

„Ostani još malo s nama, pa ćemo te zaceliti.“

Zar imam izbora?, pomisli Roland.

Ostale se nasmejaše, ptičjim kikitom koji se diže u polumraku poput traka. Sestra Mikela mu čak posla i poljubac. „Hodite, gospe!“, uskliknu Sestra Meri. „Ostavićemo malo Dženu sa njim, zbog sećanja na njenu majku, koju smo veoma volele!“ I sa tim, ona povede ostale, pet belih ptica u letu, središnjim prolazom, uz njihanje suknjama tamo-amu.

„Hvala ti“, reče Roland, pogledavši naviše prema vlasnici hladne ruke... jer znao je da je ona bila ta koja ga je umirivala.

Ona mu uze prste kao da želi to da dokaže, pa ih pomazi. „Ne misle ti one ništa nažao“, reče... ali Roland ipak vide da ona ne veruje ni u jednu jedinu reč, baš kao ni on. Ovde je bio u nevolji, vrlo gadnoj nevolji.

„Kakvo je ovo mesto?“

„Naše mesto“, reče ona jednostavno. „Dom Sestrica Elurijskih. Naš manastir, ako ti se tako više dopada.“

„Ovo nije manastir“, reče Roland, pogledavši kraj nje u prazne krevete. „Ovo je ambulanta, zar ne?“

„Bolnica“, reče ona, milujući mu i dalje prste. „Mi služimo lekarima... i oni služe nama.“ Bio je opčinjen crnim uvojkom koji joj je ležao na glatkom čelu - pomilovao bi ga, da se usuđivao da digne ruku. Samo da mu odredi teksturu. Činio mu se lepim zato što je bio jedina tamna stvar u svoj toj belini. Belina je za njega izgubila svaku privlačnost. „Mi smo bolničarke... ili smo to bile, pre nego što je svet krenuo dalje.“ „Jeste li vi za Čoveka-Isusa?“

Na trenutak je izgledala iznenađeno, gotovo preneraženo, a onda se veselo nasmejala. „Ne, to nismo!“

„Ako ste bolničarke... gde su onda lekari?“ Ona ga pogleda, ujevši se za usnu, kao da pokušava nešto da odluči. Rolandu je njena nedoumica izgledala krajnje šarmantno i on shvati da, bolestan ili ne, gleda jednu ženu kao ženu prvi put od smrti Suzan Delgado, a to je bilo davno. Od tada se čitav svet promenio, i to ne na bolje.

„Zar bi zaista da znaš?“

„Da, naravno“, reče on, malo iznenađen. I malo uznemiren. Očekivao je da joj lice zatreperi i izmeni se, kao lica ostalih. Ali nije. Takođe nije odavala ni taj neprijatni miris mrtve zemlje. Čekaj,

upozori on sebe. Ne veruj ničemu ovde, a ponajmanje svojim čulima. Još ne.

„Pretpostavljam da moraš“, reče ona sa uzdahom. On joj je uzdrmao zvončice na čelu, koji su bili tamniji od onih koje su nosile ostale - ne crni kao njena kosa, već nekako čađavi, kao da su visili u dimu logorske vatre. Njihov zvuk, međutim, bilo je zvonko glasanje čistog srebra. „Obećaj mi da nećeš vrisnuti i probuditi publića u onom tamo krevetu.“

„Publića?“

„Dečaka. Obećavaš?“

„Jakako“, reče on, skliznuvši u poluzaboravljeni žargon Spoljnog Luka, nesvestan toga. Suzanino narečje. „Odavno nisam vrisnuo, lepotice.“

Na to ona primetno pocrvene i ruže koje su joj procvale na obrazima bile su prirodnije i životnije od one na njenim grudima. „Ne zovi lepotom ono što ne možeš jasno da vidiš“, reče ona.

„Onda zabaci veo koji nosiš.“

Lice joj je savršeno dobro video, ali veoma je želeo da joj vidi kosu - gotovo daje osećao fizičku glad za tim. Raskošno crnilo u svoj toj snenoj belini. Naravno, možda je bila ošišana, možda pripadnice njenog reda tako nose kosu, ali zbog nečega je mislio da nije tako.

„Ne, nije dopušteno.“

„Ko kaže?“

„Velika Sestra.“

„Ona koja sebe naziva Meri?“

„Jakako, ta.“ Ona se okrenu da pode, onda zastade i osvrnu se. Kod neke druge devojke njenih godina, i tako lepe, to osvrtnje izgledalo bi kao flert. Pogled ove devojke bio je samo smrtno ozbiljan. „Seti se svog obećanja.“

„Jakako, bez vrištanja.“

Ona priđe bradonji, zanjihavši suknjom. U polumraku, bacala je samo mrlju senke na prazne krevete kraj kojih je prolazila. Kada je stigla do čoveka (ovaj je u nesvesti, pomislio je Roland, nije to običan san), ona ponovo pogleda Rolanda. On klimnu glavom.

Sestra Džena kroči blizu okačenog čoveka sa druge strane kreveta, tako da ju je Roland video kroz prepletenu belu svilu. Spusti šake lako na levu stranu njegovih prsa, nagnu se iznad njega... a onda zatrese glavom s jedne strane na drugu, kao da nešto odsečno poriče. Zvončići koje je nosila na čelu prodorno zazvoniše i Roland ponovo oseti to neobično meškoljenje na leđima, praćeno slabim talasom bola. Kao da je uzdrhtao ne uzdrhtavši zaista, ili kao da je uzdrhtao u snu.

Ono što se tada desilo umalo mu zaista nije izmamilo vrisak; morao je da zagriže usnu kako bi to sprečio. Još jednom, noge nesvesnog čoveka kao da su se pomerile bez pomeranja... jer se zapravo pomeralo ono što je bilo na njima. Čoveku su se ispod opšiva spavačice videle dlakave cevanice, gležnjevi i stopala. Sada se niz njih kretao crni talas buba. Snažno su pevale, kao kolona vojnika usred marševske pesme.

Roland se seti crnog ožiljka na čovekovom obrazu i nosu - ožiljka koji je nestao. I to su bile takve bube, naravno. A bile su i na njemu. Tako je mogao da drhti bez drhtanja. Bile su mu svud po leđima. Hranile se njime. Ne, uzdržavanje od vrisaka i nije bilo tako lako kao što je očekivao.

Bube su strčale do vrhova čovekovih nožnih prstiju u vazduhu, a onda poskakale sa njih u talasima, kao stvorenja koja skaču sa nasipa u jamu za plivanje. Brzo i lako su se organizovale ispod, na blistavom belom čaršavu, i zamarširale na pod u bataljonu širokom otprilike trideset centimetara. Roland nije mogao dobro da ih vidi, udaljenost je bila prevelika, osvetljenje preslabo, ali činilo mu se da su možda dvostruko veće od mrava, i nešto manje od debelih pčela koje su se rojile u cvetnim lejama njegovog doma. Pevale su u mimohodu.

Bradonja nije pevao. Kada su rojevi buba koje su prekrivale njegove izobličene noge počeli da nestaju, uzdrhtao je i zastenjao. Mlada žena stavi šaku na njegovu čelo da ga umiri i Roland oseti malo ljubomore uprkos gnušanju zbog onoga što je video.

Ali, zar je ono što je video uistinu bilo tako grozno? U Gileadu, za lečenje nekih bolesti korišćene su pijavice - prevashodno za otkoče na mozgu, pod pazuhom, na međunožju. Kada je lečen mozak, pijavice su svakako bile bolje od sledećeg koraka, svrdlanja lobanje.

Opet, bilo je nečeg gnusnog u vezi sa njima, možda samo zato što nije mogao dobro da ih vidi, i nečeg strašnog u pokušajima da ih zamisli na svojim leđima dok je visio tamo, bespomoćan. Ipak, nisu pevale. Zašto? Zato što su se hranile? Spavale? I jedno i drugo istovremeno?

Bradonja je prestao da stenje. Bube su marširale po podu, prema jednom blago namreškanom svilenom zidu. Roland ih je izgubio iz vidokrug, u senkama.

Džena mu se vrati, zabrinutih očiju. „Dobro si se poneo. Opet, vidim kako ti je; čita ti se na licu.“

„Lekari“, reče on.

„Da. Njihova je moć velika, ali...“ Ona spusti glas. „Mislim da ne mogu pomoći tom goniču goveda. Noge su mu malo bolje, a rane na licu gotovo sasvim zaceljene, ali on ima povrede do kojih lekari ne mogu doći.“ Ona pređe šakom po stomaku, nagovestivši gde su te povrede locirane, ako već ne i kako su nastale.

„A ja?“, upita Roland.

„Tebe su skolili zeleni“, reče ona. „Mora da si ih gadno razljutio, kad te nisu odmah ubili. Umesto toga, vezali su te užetom i vukli. Tamra, Mikela i Luiz izašle su da naberu bilja. Videle su kako se zeleni igraju tobom i naterale ih da prestanu, ali...“

„Da li vas mutići uvek slušaju, Sestro Džena?“

Ona se osmehnu, možda zbog zadovoljstva što joj je upamtio ime. „Ne uvek, ali uglavnom. Ovog puta jesu, inače bi do sada već pronašao čistinu među stablima.“

„Verovatno.“

„Koža ti je bila gotovo sasvim odrana sa leđa - bio si crven od potiljka do struka. Uvek ćeš bimiti ožiljke, ali lekari su dobrano odmakli u tvom lečenju. A i lepo pevaju, zar ne?“

„Da“, reče Roland, ali pomisao na ta crna stvorenja koja mu prekrivaju leđa, gnezde mu se u sirovom mesu, i dalje mu je bila gnusna.

„Dugujem ti zahvalnost i dragovoljno ti je iskazujem. Ako išta mogu da učinim za tebe...“

„Reci mi onda svoje ime. Učini to.“

„Ja sam Roland od Gileada. Revolveraš. Imao sam revolvere, Sestro Džena. Jesi li ih videla?“

„Nisam videla pucaljke“, reče ona, ali skrenu pogled. Ruže joj ponovo procvetaše na obrazima. Možda je bila dobra bolničarka, i lepa, ali Roland pomisli da ne ume da laže. Bilo mu je drago zbog toga. Dobrih lažova je bilo napretek. Iskrenost je, s druge strane, bila vrlo retka.

Neka neistina za sada prođe tako, reče on sebi. Mislim da govori tako iz straha.

„Džena!“ Povik se začuo iz dubljih senki na drugom kraju ambulante - danas se ona revolverašu činila dužom nego ikada - i Sestra Džena poskoči sa izrazom krivice na licu.

„Dolazi! Dovoljno si brbljala da zabaviš dvadeset ljudi! Pusti ga da spava!“

„Jakako“, odazva se ona, pa se ponovo okrenu Rolandu. „Ne govori da sam ti pokazala lekare.“

„Ćutaću kao riba, Džena.“

Ona zastade, ujevši se ponovo za usnu, pa najednom zbaci veo. On joj pade niz vrat uz tihu zvonjavu. Oslobođena, kosa joj zasu lice poput senki.

„Jesam li lepa? Jesam li? Istinu zbori, Rolande od Gileada - bez laskanja. Jer laskanje traje tek koliko plamen sveće.“

„Lepa kao letnja noć.“

Ono što mu je videla na licu kao da joj je udovoljilo više od reči, jer se osmehnula ozareno. Ponovo je podigla veo i ugurala kosu ispod nje brzim, malim pokretima prstiju.

„Jesam li pristojna?“

„Koliko i krasna“, reče on, pa oprezno podiže ruku i pokaza na njeno čelo. „Jedan uvojak je ostao... eno, tamo.“

„Jakako, uvek me taj đavolski muči.“ Sa smešnom malom grimasom, ona ga ugura ispod. Roland pomisli kako bi voleo da joj poljubi te ružičaste obraze... a možda i ružičaste usne, da bude pošten. „Sada je sve dobro“, reče on.

„Džena!“ Povik je bio nestrpljiviji nego prethodni. „Meditiranje!“

„Evo, stižem!“, odazva se ona i prikupi široku suknju oko sebe, da pođe. Ipak, okrenu se još jednom, i lice joj je sada bilo vrlo smrkuto i ozbiljno. „Još jedna stvar“, reče ona glasom jedva čujnijim od šapata. Brzo se obazre. „Zlatni medaljon koji nosiš - nosiš ga zato što je tvoj. Razumeš li... Džejms?“

„Da.“ On malo pomeri glavu kako bi pogledao usnulog momka. „To mi je brat.“

„Ako budu pitale, jeste. Zboriš li drugačije, uvalićeš Dženu u ozbiljnu nevolju.“

Nije pitao koliko ozbiljnu, a ona je u svakom slučaju otišla, kao da teče prolazom između svih tih praznih postelja, zadigavši suknju jednom rukom. Ruže su joj nestale sa lica i obrazi i čelo poprimili su joj boju pepela. Setio se pohlepnog izraza na licima ostalih, kako su se okupile oko njega u sve tešnjem čvoru... i toga kako su im lica treperela. Šest žena, pet starih i jedna mlada. Lekari koji pevaju, a onda mile po podu otpušteni zvukom zvončića. I neverovatno

bolničko odeljenje sa možda stotinu kreveta, odeljenje sa svilenom tavanicom i svilenim zidovima...

...i sve postelje prazne, izuzev tri.

Roland nije shvatio zbog čega je Džena iz džepa njegovih pantalona izvukla medaljon mrtvog dečaka i okačila mu ga oko vrata, ali pomislio je da bi je Sestrice Elurijske ubile ako bi za to saznale. Roland zatvori oči, i pevanje lekara-insekata još jednom ga uljuljka u san.

4.

Činija supe. Momak u susednom krevetu. Noćne bolničarke.

Roland je sanjao da mu veoma krupna buba (buba-lekar, možda) leti oko glave i udara ga iznova i iznova u nos - bili su to pre dosadni nego bolni sudari. On je neprestano terao bubu i mada su mu ruke u drugim okolnostima bile jezivo brze, stalno je promašivao. I svaki put kada bi je promašio, buba bi se oglasila kikotom.

Spor sam zato što sam bolestan, pomisli on. Ne, upao je u zasedu. Spori mutanti su ga vukli po tlu, a izbavile su ga Sestrice Elurijske.

Rolandu se javi iznenadna, živa slika ljudske senke koja je rasla iz senki prevrnutih teretnih kola; čuo je grub, radostan glas kako uzvikuje: „Bu!“

Probudio se s trzajem dovoljno jakim da mu se telo zaljulja u komplikovanim povezima, a žena koja je stajala kraj njegove glave i kikotala se dok mu je lako lupkala po nosu drvenom kašikom, uzmaknu tako brzo da joj je činija koju je držala drugom rukom izmakla iz prstiju.

Rolandove ruke suknuše, brze kao i uvek - njegovi razdražujući neuspesi u hvatanju bube bili su samo deo sna. Uhvatio je činiju na vreme, tako da se prosulo samo nekoliko kapi. Žena - Sestra Kokina - pogleda ga razrogačenim očima.

Od iznenadnog pokreta zaboje ga u čitavim leđima, ali ni izbliza onako oštar kao ranije, i nije osećao nikakve pokrete na koži. Možda su „lekari“ spavali, ali ipak mu se činilo da su otišli.

On pruži ruku da uzme kašiku kojom ga je Kokina zadirkivala (shvatio je da nije nimalo iznenađen što jedna od njih zadirkuje bolesnog i usnulog čoveka na takav način; iznenadilo bi ga samo da je to bila Džena) i ona mu je dade, i dalje iskolačenih očiju.

„Ala si ti brz!“, reče ona. „To je bilo kao mađioničarski trik, a tek što si se probudio iza sna!“

„Upamti to, sai“, reče on i okusi supu. Tamo su plutali komadići piletine. U drugim okolnostima verovatno bi mu bila bezukusna, ali u ovim, činila mu se kao nektar. On poče gladno da jede.

„Šta si hteo da kažeš?“, upita ona. Svetlost je sada bila veoma slaba, a svileni zidovi preko puta imali su ružičastona-randžastu boju, što je ukazivalo na suton. Pri tom svetlu, Kokina je izgledala mlada i lepa... ali bila je to varka, Roland je bio siguran; neka magična vrsta ulepšavanja.

„Nisam mislio ništa određeno.“ Roland odustade od kašike, koja mu se učinila previše sporim sredstvom, pa radije prinese samu činiju usnama. Tako je dovršio supu u četiri velika gutljaja. „Bile ste dobre prema meni...“

„Jakako, i jesmo!“, reče ona, prilično uvređeno. „...i nadam se da u vašoj dobroti nema skrivenih namera. Jer ako ima, Sestro, upamti da sam brz. A za sebe ne mogu da kažem da sam uvek bio dobar.“

Nije odgovorila, samo je uzela činiju kada joj je Roland pružio. Uradila je to obazrivo, možda s ustezanjem da mu dodirne prste. Oči joj se spustiše na mesto gde mu je ležao medaljon, još jednom skriven ispod lica njegove spavačice. On više nije progovarao, ne želeći da oslabi natuknutu pretnju podsećanjem da je čovek koji joj je zapretio nenaoružan, gotovo nag, i okačen u vazduhu pošto leđa još nisu mogla da mu izdrže težinu tela.

„Gde je Sestra Džena?“, upita on.

„Oooo“, reče Sestra Kokina, podigavši obrve.

„Sviđa nam se, zar ne? Srce nam od nje...“ Ona stavi šaku spram ruže na grudima i brzo zamaha. „Nipošto, nipošto“, reče Roland, „ali

ona je bila ljubazna. Sumnjam da bi me ona zadirkivala kašikom, kao neke.“

Osmeh Sestre Kokine zgasnu. Izgledala je istovremeno ljuta i zabrinuta. „Ne govori ništa o tome Meri, ako kasnije navрати. Mogao bi da me uvališ u nevolju.“

„Zar bi trebalo da me se to tiče?“

„Mogla bih da se osvetim onome ko me uvali u nevolju tako što ću maloj Dženi napraviti probleme“, reče Sestra Kokina. „Ionako je na crnoj listi Velike Sestre. Sestri Meri se nije dopalo kako je Džena govorila o tebi... baš kao što joj se nije dopalo kada nam se Džena vratila sa Tamnim zvonima.“

Čim joj je to izletelo iz usta, Sestra Kokina poklopi šakom taj tako često nepouzdati organ, kao da je shvatila da je previše rekla. Roland, zainteresovan onim što je kazala, ali bez želje da to odmah pokaže, samo odgovori: „Neću ništa reći za tebe, ako ti ne budeš ništa rekla Sestri Meri za Dženu.“

Činilo se daje Kokina to primila sa olakšanjem. „Jakako, dogovorili smo se.“ Ona se poverljivo nagnu napred. „Ona je u Kući promišljanja. To je mala pećina u brdu gde moramo da idemo i meditiramo kada Velika Sestra zaključi da smo bile nevaljale. Moraće da ostane tamo i razmisli o svom bezobrazluku sve dok je Meri ne pusti napolje.“ Ona zastade, pa reče najednom: “Ko je taj kraj tebe? Znaš li to?“ Roland okrenu glavu i vide da je mladić budan, i da sluša. Oči su mu bile tamne kao Dženine.

„Da li znam?“, upita Roland sa, kako se nadao, odgovarajućim prizvukom podrugljivosti. „Zar da ne poznam sopstvenog brata?“

„Ma nije valjda, tako mlad, a ti tako star?“ Još jedna sestra stvorila se iz tame: Sestra Tamra, koja se sebe nazvala dvadesetjednogodišnjakinjom. U trenutku pre nego što je stigla do Rolandove postelje, imala je lice babuskere koja je prevalila osamdesetu... ili devedesetu. Onda ono zatreperi i ponovo postade jedro, zdravo lice tridesetogodišnje gospe. Izuzev očiju. One su ostale žućkastih rožnjača, sluzavih uglova, i pune podozrenja.

„On je najmlađi, a ja najstariji“, reče Roland. „Između nas je još sedam drugih, i dvadeset godina života naših roditelja.“

„Baš slatko! A ako je on tvoj brat, onda mu znaš i ime, zar ne? Znaš ga vrlo dobro.“

Pre nego što je revolveraš stigao da zamuca, mladić reče: „Misle da si zaboravio tako prostu stvar kao što je ime Džon Norman. Koje su to kučkice, a, Džimi?“

Kokina i Tamra pogledaše bledeg momka u krevetu kraj Rolandovog sa očitim besom... i očitom osujećenošću. Makar privremeno.

„Nahranile ste ga svojim pomijama“, reče momak (na čijem je medaljonu nesumnjivo pisalo Džon, miljenik porodice, miljenik BOGA). „Zašto sada ne odete i ne ostavite nas da popričamo?“ „E stvarno!“, huknu Sestra Kokina. „Kakvi su ovo ovde nezahvalnici!“

„Zahvalan sam za ono što mi je dato“, odgovori Norman, pogledavši je mirno, „ali ne i za ono što bi mi drugi uzeli.“

Tamra frknu kroz nos, okrenu se dovoljno silovito da njena uzlepršana haljina izazove strujanje vazduha pred Rolandovim licem, a onda se udalji. Kokina se zadrža još tren.

„Budi diskretan, pa će možda neko koga voliš više od mene izaći iz jazbine ujutro, umesto za nedelju dana.“

Ne sačekavši odgovor, ona se okrenu i pođe za Sestrom Tamrom. Roland i Džon Norman sačekaju da obe odu, a onda se Norman okrenu Rolandu i progovori tihim glasom. „Moj brat. Mrtav?“ Roland klimnu glavom. „Medaljon sam uzeo za slučaj da naiđem na nekoga od njegovih. Pripada tebi. Žao mi je zbog tvog gubitka.“ „Blagodariam.“ Donja usna Džona Normana zadrhta, pa se umiri. „Znao sam da su ga zeleni udesili, iako ove matore kučke nisu htele ništa određeno da mi kažu. Sve su ih pobili.“

„Možda Sestre nisu bile sigurne u to.“

„Znale su one. Ne sumnjaj u to. Ne govore mnogo, ali znaju dosta. Drugačija je samo Džena. Na nju je ova matora lopata mislila kada je

pomenula 'tvoju prijateljicu'. Je li?"

Roland klimnu glavom. „A rekla je i nešto o Tamnim zvonima. Voleo bih da saznam više o tome ako je moguće.“

„Džena je stvarno izuzetna. Više kao princeza - neko čije je mesto određeno krvnom linijom i ne može se poreći - za razliku od ostalih Sestara. Ležim ovde i pravim se da spavam - tako je, mislim, sigurnije - ali čujem ih kad pričaju. Džena se tek nedavno vratila među njih, a ta Tamna zvona znače nešto posebno... ali Meri je i dalje ta koja vodi igru. Mislim da su Tamna zvona samo ceremonijalna, kao prstenje koje su stari baroni prenosili sa oca na sina. Ona ti je stavila Džimijev privezak oko vrata?"

„Da.“

„Nipošto ga ne skidaj.“ Lice mu je bilo napregnuto, smrknuto. „Ne znam da li zbog toga što je zlatan ili što na njemu piše 'bog', ali ne žele da se tome previše približavaju. Mislim da je to jedini razlog što sam još ovde.“ Glas mu se sada utiša do šapata. „One nisu ljudska bića.“

„Pa, možda su malo neobične i magične, ali...“

„Ne!“ Sa očiglednim naporom, momak se pridiže na lakat. Pogleda ozbiljno Rolanda. „Ti misliš na vračare, ili veštice. Nisu ovo ni vračare ni veštice. One nisu ljudska bića!“

„Šta su onda?"

„Ne znam.“

„Kako si dospao ovamo, Džone?"

Tihim glasom, Džon Norman ispriča Rolandu ono što je znao o tome šta ga je zadesilo. On, njegov brat i još četiri hitra mladića sa dobrim konjima unajmljeni su kao izvidnici, da jašu u prethodnici i na začelju, kako bi štitili karavan od sedam teretnih kola na dugom putovanju radi isporuke robe - semenja, hrane, alata, pošte i četiri naručene neveste - nezavisnom gradiću Tehuas, tri-stotinak kilometara na zapad od Elurije. Izvidnici su jahali ispred i iza karavana i smenjivali se u tome; braća su se podelila tako da je svaki jahao u drugoj grupi jer, objasnio je Norman, kada su bili zajedno, svađali su se kao... pa... „Kao braća“, predloži Roland.

Džon Norman uspe da se brzo, bolno osmehne. „Jakako“, reče. Trojka u kojoj je bio Džon jahala je na začelju, oko tri kilometra iza kola, kada su zeleni mutanti iskočili iz zasede u Eluriji.

„Koliko si kola video kada si stigao tamo?“, upita on Rolanda.

„Samo jedna. Prevrnuta.“

„Koliko tela?“

„Samo telo tvog brata.“

Džon Norman smrknuo klimnu glavom.

„Mislim da ih je medaljon sprečio da ga uzmu.“

„Mutiće?“

„Sestre. Mutićima nije stalo ni do zlata, ni do boga. Ali, te kučke...“ On pogleda u mrak, koji je sada bio gotovo potpun. Roland oseti da ga ponovo obuzima letargija, ali tek je kasnije shvatio da je u supi bilo droge.

„Ostala kola?“, upita Roland. „Ona koja se nisu preturila?“

„Oтели su ih mutići, i robu u njima“, reče Norman. „Njima nije stalo do zlata ni do boga; Sestrama nije stalo do robe. Kao da imaju sopstvenu hranu, na šta radije ne bih da mislim. Gadne stvari... kao što su one bube.“

On i ostali jahači odstupnice ugalopirali su u Eluriju, ali kada su stigli, borba je već bila završena. Muškarci su ležali unaokolo, neki mrtvi, ali mnogi još živi. Najmanje dve naručene neveste takođe su još bile u životu. Zeleni su okupili preživjele koji su još bili u stanju da hodaju - Džon Norman je veoma dobro upamtio onoga sa polucilindrom, kao i ženu u dronjavom crvenom prsluku. Norman i preostala dvojica pokušali su da se bore. Video je da je jednom njegovom drugaru strela proburazila stomak, a onda više nije video ništa - neko ga je s leđa udario po glavi i svetla su se pogasila.

Roland se pitao, u sebi, da li je mutant iz zasede viknuo: „Bu!“ pre nego stoje udario.

„Kada sam se probudio, obreo sam se ovde“, reče Norman. „Video sam da su na nekima od ostalih - većini - te proklete bube.“

„Ostali?“ Roland pogleda prazne krevete. U sve guščoj tami, svetlucali su kao bela ostrva. „Koliko su ih doneli ovamo?“ „Najmanje dvadeset. Ozdravili su... bube su ih izlečile... a onda, jedan po jedan, nestali su. Zaspíš, a kada se probudiš, još jedan krevet je prazan. Odlazili su jedan po jedan, sve dok nismo ostali samo ja i onaj tamo.“

On pogleda Rolanda ozbiljno.

„A sad i ti.“

„Normane“, vrtelo se Rolandu u glavi, „ja...“

„Mislim da znam šta nije u redu s tobom“, reče Norman. Činilo se da govori sa velike daljine... možda čak sa druge strane zemlje. „U pitanju je supa. Ali muškarac mora da jede. Kao i žena. Ukoliko je prirodna. Ove nisu prirodne. Čak ni Sestra Džena nije prirodna. To što je dobra ne znači i da je prirodna.“ Sve dalje i dalje. „I biće poput njih na kraju. Pazi šta ti kažem.“

„Ne mogu da se pomerim.“ Čak i te reči zahtevale su ogroman napor. Bilo je to kao da pomera stene.

„Ne.“ Norman se iznenada nasmeja. Bio je to šokantan zvuk, i odjeknuo je u sve većem crnilu koje se širilo Rolandovom glavom.

„Nije u pitanju samo uspavljujuće sredstvo koje stavljaju u supu; to je i sredstvo za izazivanje obamrlosti. Ni meni ne fali ništa naročito, brate... pa šta onda misliš, zbog čega sam još ovde?“

Norman sada nije govorio sa druge strane zemlje, već možda sa meseca. On reče: „Mislim da ni ti ni ja nećemo dočekati da ponovo vidimo sjaj sunca u ravnici.“

Tu se varaš, pokuša Roland da odgovori, i kaže još sličnih stvari, ali ništa se nije čulo. Odjedrio je do crne strane meseca, izgubivši sve reči u praznini koju je tamo zatekao.

A opet, nije u potpunosti izgubio svest o sebi. Možda je doza „leka“ u supi Sestre Kokine bila pogrešno odmerena, ili možda naprosto

nikada nisu isprobale svoje smicalice na jednom revolverašu, pa sada i ne znaju da drže jednoga od njih.

Osim, naravno, Sestre Džene - ona je znala. U nekom trenutku noći, šaptavi, zakikotani glasovi i laki zvončići vratili su ga iz tame u kojoj je obitavao, ne sasvim usnuo ili nesvestan. Oko njega, toliko neprekidno da ih je jedva i čuo, pevali su „lekari“.

Roland otvori oči. Ugleda bledo i nestalno svetlo koje je poigravalo u crnom vazduhu. Kikot i šapat bili su bliži. Roland pokuša da okrene glavu i isprva ne uspe u tome. Odmori se, prikupi volju u tvrdu plavu kuglu, pa pokuša ponovo. Ovog puta, glava mu se okrenula. Samo malo, ali i toliko je bilo dovoljno.

Tamo je bilo pet Sestrica - Meri, Luiz, Tamra, Kokina, Mikela. Došle su dugim prolazom crne ambulante, smejući se zajedno kao deca spremna na nestašluk, sa dugim svećama u srebrnim svećnjacima, dok su zvončići na trakama s prednje strane njihovih velova zvonili tihim, srebrnim zvucima. Okupile su se oko bradonjinog kreveta. Iz njihovog kruga, svetlost sveća dizala se u treperavom stubu koji je zamirao na pola puta do svilene tavanice.

Sestra Meri održa kratki govor. Roland je prepoznao glas, ali ne i reči - nije to bio ni običan govor, ni Uzvišen, već neki potpuno drugačiji jezik. Jedna fraza se čula jasno - can de lach, mi him en tow - a on nije imao pojma šta to znači. Sada je shvatio da čuje samo zvončiće. Bube-lekari su se umirile.

„Ras me! On! On!“ povika Sestra Meri oštrim, snažnim glasom. Sveće se pogasiše. Svetlost koja je sijala kroz njihove velove dok su se okupljale oko bradonje nestade, i sve se ponovo vrati u tamu.

Roland je čekao ono što će se dogoditi, osetivši hladnoću na koži. Pokušao je da opruži šake i stopala, ali nije mogao. Mogao je da pomera glavu za možda petnaestak stepeni; ako se to izuzme, bio je paralizovan kao muva uredno umotana i okačena u paukovoju mreži.

Tiha zvonjava u crnilu... a onda zvuci sisanja. Čim ih je čuo, Roland je shvatio da ih je očekivao. Neki deo njega sve vreme je znao šta su Sestrice Elurijske.

Da je Roland bio u stanju da podigne ruke, poklopio bi njima uši kako ne bi čuo te zvuke. Ovako, mogao je samo da nepomično leži, sluša i čeka da prestanu.

Dugo - čitavu večnost, činilo se - nisu prestajali. Žene su srkale i roktale kao svinje koje proždiru polutečnu hranu u valovu. Jedna je čak i glasno podrignula, što je bilo praćeno novim šaptavim kikutom (koji je okončan kada je Sestra Meri izgovorila jednu jedinu, kratku reč - Hais!). A jednom se začulo i tiho stenjanje - bradonjino, Roland je bio sasvim siguran u to. Ako je bilo tako, onda je to bilo njegovo poslednje stenjanje sa ove strane čistine.

S vremenom, zvuk njihovog hranjenja počeo je da jenjava. Tada su bube ponovo zapevale - isprva sa oklevanjem, a onda sve sigurnije. Ponovo se začuše šapat i kikut. Sveće se upališe. Roland je sada ležao glave okrenute na drugu stranu. Nije želeo da znaju šta je video, ali to nije bilo sve; i tako nije imao nikakvu želju da vidi išta više od toga. Video je i čuo dovoljno.

Ali kikut i šapat su se sada približavali njemu. Roland zatvori oči, usredsredivši se na medaljon koji mu je ležao na grudima. Ne znam da li zbog toga što je zlatan ili što na njemu piše „bog“, ali ne žele da se tome previše približavaju, rekao je Džon Norman. Bilo je dobro setiti se toga dok su se Sestrice približavale, došaptavajući se poverljivo na tom svom neobičnom drugom jeziku, ali činilo se da je medaljon jadna zaštita u mraku. Slabo, sa velike udaljenosti, Roland začu lavež psa sa krstom.

Kada su ga Sestrice okružile, revolveraš je shvatio da im oseća zadah. Bio je to dubok, neprijatan smrad, nalik na ukvareno meso. A zar bi takve i mogle da se osećaju na bilo šta drugo?

„Kako je to lep čovek.“ Sestra Meri. Govorila je tihim, zamišljenim glasom.

„Ali nosi tako ružno odličje.“ Sestra Tamra.

„Skinućemo ga sa njega!“ Sestra Luiz.

„I ljubiti ga!“ Sestra Kokina.

„Ljubićemo ga sve!“, uzviknu Sestra Mikela tako žestoko i revnosno da se sve nasmejaše.

Roland shvati da mu, na kraju krajeva, nije čitavo telo paralizovano. Deo njega se, zapravo, digao iz sna na zvuk njihovih glasova i sada je stajao uspravno. Šaka posegnu ispod njegove spavačice, dodirnu taj ukrućeni organ, obuhvati ga, pomazi. Ležao je u nemom užasu, glumeći san, kada se vlažna toplina gotovo smesta prosula iz njega. Šaka je ostala na tren na istom mestu, trljajući palcem podrhtavajuće koplje. Onda ga pusti i diže se malo. Pronađe vlažnu baricu na donjem delu njegovog trbuha. Kikot, tih kao vetar. Zvončići.

Roland otvori oči samo malčice i pogleda odozdo drevna lica koja su mu se smejala u svetlu sveća - svetlucave oči, žute obraze, zube isturene preko donjih usana. Sestri Mikeli i Sestri Luiz kao daje izrasla kozja bradica, ali to naravno nije bila tamna dlaka, već bradonjina krv. Meri je skupila šaku. Pružala ju je od Sestre do Sestre; svaka joj je lizala dlan u svetlu sveća.

Roland sasvim zatvori oči i sačeka da odu. Konačno, i to se dogodi. Nikada više neću spavati, pomisli on, da bi pet minuta kasnije bio izgubljen i za sebe i za svet.

5.

Sestra Meri. Poruka. Ralfova poseta. Normanov usud. Opet Sestra Meri.

Kada se Roland probudio, sasvim se razdanilo, svilena tavanica iznad njega bila je jarka i bela, i nadimala se na blagom povetarcu. Bube-lekari pevale su zadovoljno. Kraj njega, s leve strane, Norman je bio u dubokom snu, glave okrenute toliko u stranu da mu je čekinjavi obraz počivao na ramenu.

Ostali su samo Roland i Džon Norman. Dalje, na njihovoj strani ambulante, krevet na kojem je ležao bradonja bio je prazan, gornji čaršav je bio navučen i uredno ušuškan, a jastuk je bio u uštirkanoj belo jastučnici. Komplikovani povezi u kojima je počivalo njegovo telo nestali su. Roland se seti sveća - načina na koji se njihov sjaj kombinovao i dizao naviše u stubu, osvetljavajući Sestre dok su se ove okupljale oko bradonje. U kikutu. Uz zvonjavu tih njihovih prokletih zvončića.

Sada, kao da je bila prizvana njegovim mislima, uđe Sestra Meri, klizeći brzo, sa Sestrom Luiz u pratnji. Luiz je nosila poslužavnik, i izgledala je nervozno. Meri se mrštila, očigledno loše raspoložena. Zar si mrzovoljna posle tako dobrog obeda?, pomisli Roland. Sram da te bude, Sestro.

Ona stiže do revolveraševog kreveta i pogleda ga odozgo. „Malo razloga imam da ti zahvaljujem, sai“, reče ona bez uvoda.

„Zar sam tražio da mi se zahvališ?“, odgovori on glasom koji je zazvučao prašnjavo i malo upotrebljavano poput stranica neke stare knjige.

Nije obratila pažnju. „Onu koja je bila samo neposlušna i nemirna, učinio si otvorenom buntovnicom. Pa, majka joj je bila ista, i umrla je nedugo pošto je vratila Dženu tamo gde joj je i mesto. Podigni ruku, nezahvalni čoveče.“

„Ne mogu. Uopšte ne mogu da se pomeram.“

„O, pašče jedno! Zar nisi čuo da kažu: 'ne laži mater svoju ako te gleda u lice'? Vrlo dobro znam šta možeš, a šta ne možeš. Digni sada ruku.“

Roland diže desnu ruku, pokušavajući da odglumi više truda nego što mu je zaista trebalo. Mislio je da bi tog jutra možda imao dovoljno snage da se oslobodi poveza u kojima je visio... ali šta onda? Još satima ne bi mogao zaista da hoda, čak i bez nove doze „leka“... a iza Sestre Meri, Sestra Luiz je skidala poklopac sa nove činije supe. Kada je Roland tamo pogledao, creva su mu zakrčala. Velika Sestra je to čula i malo se osmehnula.

„Čak i ležanje u krevetu izaziva apetit kod snažnog muškarca, ako dovoljno dugo traje. Zar ne, Džejsone, Džonov brate?“

„Ime mi je Džejms. Kao što već dobro znaš, Sestro.“

„Zar?“ Ona se ljutito nasmeja. „Ma je l' da! A šta ako bih šibala tvoju malu draganu dovoljno jako, dovoljno dugo - dok joj krv ne izbije na leđa kao graške znoja, recimo - zar ne bih iz nje šibom isterala neko drugo ime. Ili joj ga nisi poverio za vreme vašeg malog razgovora?“

„Ako je pipneš, ubiću te.“

Ona se ponovo nasmeja. Lice joj zatreperi; njena čvrsta usta pretvoriše se u nešto nalik na meduzu na samrti. „Ne pominji da ćeš nas ubiti, pašče, ako mi to već ne pominjemo tebi.“

„Sestro, ako se ti i Džena ne slažete, zašto je ne oslobodiš zaveta i ne pustiš je da ode svojim putem?“

„Takve poput nas nikada se ne mogu osloboditi svojih zaveta, niti mogu biti puštene. Njena je majka pokušala, a onda se vratila, na samrti, sa bolesnom devojčicom. Čak smo mi bile te koje smo Dženu negovale sve dok nije ozdravila, kada od njene majke nije preostalo više ništa osim prašine u lahoru koji duva prema Krajnjem Svetu, a

ona tako loše misli o nama! Osim toga, ona nosi Tamna zvona, oznaku našeg sestrinstva. Našeg kateta. Jedi sada - trbuh ti zbori da si gladan!“

Sestra Luiz mu ponudi činiju, ali oči je neprestano okretala prema medaljonu pod prsima njegove spavačice. Ne dopada ti se, zar ne?, pomisli Roland, a onda se seti Luiz pri svetlosti sveća, sa krvlju čoveka iz karavana na bradi i žudnim drevnim očima, dok se naginjala napred da oliže njegovo seme sa dlana Sestre Meri.

On okrenu glavu u stranu. „Ne želim ništa.“

„Ali, gladan si!“, usprotivi se Luiz. „Ako ne budeš jeo, Džejmse, kako ćeš povratiti snagu?“

„Pošaljite mi Dženu. Ješću ono što mi ona donese.“

Sestra Meri se grdno namršti. „Nećeš je više videti. Puštena je iz Kuće promišljanja samo posle svečanog obećanja da će udvostručiti svoje vreme meditacije... i da će se kloniti ambulante. Sada jedi, Džejmse, ili ko god da si. Uzmi ono što je u supi, ili ćemo te iseći noževima i utrljati ti to unutra flanelskim oblozima. Ovako ili onako, nama je svejedno. Zar ne, Luiz?“

„Jašta“, reče Luiz. I dalje mu je pružala činiju. Iz nje se dizala para, i dobar miris piletine. „Ali tebi možda ne bi bilo svejedno.“ Sestra Meri se isceri bez trunke humora i ogoli neprirodno velike zube. „Krvarenje je ovde rizično. Lekarima se to ne dopada. Uznemire se.“ Nisu samo bube bile uznemirene prizorom krvi, i Roland je to znao. Takođe je znao da nema izbora kada je supa u pitanju. On uze činiju od Luiz i poče sporo da jede. Da je samo bio u stanju da zbriše izraz zadovoljstva sa lica Sestre Meri...

„Dobro“, reče ona pošto joj je pružio natrag činiju, i pogleda u nju da bi se uverila da je potpuno prazna. Ruka mu tromo pade natrag u povez postavljen za nju, već preteška da je sam drži podignutu. Ponovo je osetio kako se svet udaljava od njega.

Sestra Meri se nagnu napred i uzlepršani gornji deo njene halje dodirnu kožu njegovog levog ramena. Osetio joj je miris, aromu istovremeno zrele i suvu, i počeo bi da se guši daje imao za to snage.

„Skinu tu gnusnu zlatnu stvar sa sebe kada ti se snaga malo vrati - stavi je u pissoir ispod kreveta. Gde joj je i mesto. Od same njene blizine glava me boli, a grlo mi se steže.“

Progovorivši sa ogromnim naporom, Roland reče: „Ako to hoćeš, skinu sama. Kako da te sprečim, kučko?“

Mrštenje joj ponovo preobrazi lice u nešto nalik na gromovni oblak. On pomisli da bi ga rado ošamarila, da se usudila da ga pipne toliko blizu medaljona. Činilo se da ne može da ga dodiruje iznad pojasa.

„Mislim da je bolje da detaljnije razmisliš o toj stvari“, reče ona. „I dalje mogu da išibam Dženu, ako mi se prohte. Jeste da nosi Tamna zvona, ali ja sam Velika Sestra. Razmisli dobro o tome.“

Ona pođe. Sestra Luiz krenu za njom, osvrnuvši se - u neobičnoj kombinaciji straha i požude - preko ramena. Roland pomisli: Moram se izvući odavde - moram.

Umesto toga, otplutao je natrag na ono mračno mesto koje se nije baš moglo nazvati spavanjem. Ili možda i jeste zaspao, makar na neko vreme; možda je sanjao. Neki prsti su ponovo milovali njegove, neke usne su mu najpre poljubile uho, a onda šapnule: „Pogledaj pod jastuk, Rolande... ali ne daj da iko sazna da sam bila tu.“

U nekom trenutku posle toga, Roland je ponovo otvorio oči, upola očekujući da vidi kako lepo mlado lice Sestre Džene lebdi iznad njega, i taj uvojak crne kose koji joj ponovo viri ispod vela. Nije bilo nikoga. Venci svile iznad njega bili su najsvetliji do tada, i mada nije mogao da ovde meri sate sa bilo kakvom stvarnom sigurnošću, Roland je pretpostavio da je negde oko podne. Možda tri sata posle njegove druge činije supe koju su mu Sestrice donele.

Kraj njega, Džon Norman je još spavao, a dah mu je zviždukao dok je izlazio kroz nos u tihom hrkanju.

Roland pokuša da podigne ruku i zavuče je pod jastuk. Ruka nije htela da se pomeri. Mogao je da mrda vrhovima prstiju, ali to je bilo sve. Čekao je, umirivao sopstvene misli koliko god je mogao, prikupljao strpljenje. Strpljenje nije mogao lako da nađe. Neprestano je mislio na ono što je Norman rekao - da je bilo dvadeset onih koji su preživeli zasedu... makar na početku. Odlazili su jedan po jedan, sve dok nismo ostali samo ja i onaj tamo. A sad i ti.

Devojka nije dolazila. Um mu je progovorio blagim glasom punim žaljenja koji je pripadao Alejnu, jednom od njegovih starih prijatelja koji su već godinama bili mrtvi. Ne bi se usudila, ne dok je druge posmatraju. Samo si je sanjao. Ali Roland je mislio da je to možda bilo i više od pukog sna.

Nešto kasnije - pomeranje svetlosti iznad njegove glave nagnalo ga je da pomisli da je prošao oko jedan sat - Roland ponovo pokuša da pomeri ruku. Ovog puta je uspeo da je zavuče pod jastuk. Ovaj je bio naduven i mekan, lepo ušuškano u široki povež koji je držao revolverašev vrat. Isprva, nije pronašao ništa, ali prsti su mu polako tragali sve dublje, a onda napipali nešto nalik na kruti snop tankih štapića.

On zastade, prikupivši malo više snage (svaki pokret bio mu je kao da pliva kroz lepak), a onda zakopa još malo dublje. Ličilo je na uveli buket. Oko toga je bilo umotano nešto nalik na traku.

Roland se obazre da se uveri daje odeljenje i dalje prazno, a Norman usnuo, pa izvuče ono što se nalazilo pod jastukom. Tamo je bilo šest krutih bledezelenih stabljika sa braonkastocrvenim glavicama na vrhu. Odavale su neobični miris poput kvasca, koji Rolanda natera da pomisli na rana jutra kada je kao dete odlazio u pohode pred kuhinje Velike kuće da izmoli nešto hrane - na poduhvate u koje se obično upuštao zajedno sa Katbertom. Trščice su bile vezane

širokom trakom od bele svile i mirisale su na pregoreli tost. Ispod trake bila je savijena neka tkanina. Činilo se da je i ona svilena, kao i sve ostalo na ovom ukletom mestu.

Roland je teško disao i osećao kapi znoja na čelu. Ipak, još je bio sam - dobro. On uze parče tkanine i razvi je. Tamo je ugljenom pažljivo bila ispisana zamrljana poruka sledeće sadržine:

GRICKAJ GLAVICE. Po jednu na svaki sat.

Previše, GRČEVI ili SMRT.

SUTRA UVEČE. Ne mogu ranije.

BUDI NA OPREZU!

Bez objašnjenja, ali Roland je pretpostavljao da ono i nije bilo potrebno. A nije ni imao bilo kakvog izbora; ako ostane tu, umreće. Trebalo je samo da mu skinu medaljon, a bio je siguran da je Sestra Meri dovoljno pametna da smisli način da to izvede.

On gricnu jednu glavicu suve trske. Ukus nije nimalo ličio na tost koji bi izmolili iz kuhinje kada su bili dečaci; bio mu je gorak u grlu i vreo u stomaku. Manje od jednog minuta pošto je gricnuo, srce poče da mu udara dvostruko brže. Mišići su mu se probudili, ali ne na prijatan način, kao posle dobrog sna; prvo su bili drhtavi, da bi se potom stvrdnuli, u čvorovima. Taj osećaj je brzo prošao, i otkucaji srca vratili su mu se u normalu pre nego što se Norman promeškoltio i probudio oko jedan sat kasnije, ali shvatio je zašto ga je Džena u poruci upozorila da gricka samo jednu po jednu - to je bila veoma moćna stvar.

On zavuče buket trščica pod jastuk, postaravši se da skine nekoliko mrvica biljne materije koje su pale na čaršav. Onda jagodicom palca zamaza reči pažljivo ispisane na parčetu svile. Kada je završio, na kvadratu nije bilo ničega osim besmislenih mrlja. I kvadrat je zavukao ispod jastuka.

Kada se Norman probudio, on i revolveraš su kratko razgovarali o domu mladog izvidnika - bio je to Dilejn, koji su ponekad u šali

nazivali Zmajevim leglom ili Rajem lažova. Pripovedalo se da sve neverovatne priče potiču iz Dilejna. Momak je zamolio Rolanda da uzme njegov medaljon i medaljon njegovog brata, da ih odnese kući, njihovim roditeljima, ako to bude mogao, i da objasni koliko to bude u njegovoj moći šta se dogodilo Džejsmu i Džonu, sinovima Džesijevim. „Uradićeš ti to sam“, reče Roland.

„Ne.“ Norman pokuša da podigne ruku, možda da se počese po nosu, pa ne uspe čak ni u tome. Ruka se podigla nekih petnaest centimetara, a onda pala natrag na prekrivač uz tihi udar. „Mislim da neću. Šteta što smo se sreli na ovakav način, znaš - dopadaš mi se.“

„I ti meni, Džone Normane. Voleo bih da smo se sreli u boljim prilikama.“

„Jakako. Da nismo u društvu tako zamamnih gospi.“

Ubrzo zatim, ponovo je utonuo u san. Roland više nikada nije razgovarao sa njim... mada ga je svakako čuo. Da. Roland je ležao iznad svog kreveta i pravio se da spava, kada je Džon Norman poslednji put vrisnuo.

Sestra Mikela je došla sa njegovom večernjom supom baš kada je Roland počeo da se oporavlja od mišićne drhtavice i galopirajućeg srca, što je prouzrokovalo njegovo drugo grickanje braonkaste trske. Mikela je pomalo zabrinuto pogledala njegovo zarumenjeno lice, ali morala je da prihvati njegova uveravanja da ne oseća groznicu; nije smela da ga dodirne i sama proceni koliko mu je koža topla - držala se podalje zbog medaljona.

Sa supom je stigao i popkin. Hleb je bio bajat, a meso u njemu tvrdo, ali Roland ga je svejedno halapljivo smlavio. Mikela je posmatrala sa smirenim osmehom, sklopivši ruke ispred sebe, uz povremeno klimanje glavom. Kada je dovršio supu, uzela mu je pažljivo činiju, postaravši se da im se prsti ne dodirnu.

„Ozdravljuješ“, reče ona. „Ubrzo ćeš poći dalje, i ostaće nam samo sećanje na tebe, Džime.“

„Je li to istina?“, upita on tiho.

Ona ga samo pogleda, dodirnu jezikom gornju usnu, zakikota se i ode. Roland zatvori oči i spusti glavu na jastuk, osetivši da ga ponovo obuzima letargija. Njene proračunate oči... izvirivanje njenog jezika. Video je kako žene na isti način gledaju pečeno pile i ovčetinu, proračunavajući trenutak kada će jelo biti gotovo. Telo mu je veoma želelo da spava, ali Roland je uspeo da ostane budan, koliko je procenio, jedan sat, da bi zatim izvukao jednu trščicu ispod jastuka. Uz novu dozu njihovog „leka protiv kretanja“ u svom sistemu, za to mu je bio potreban strahovit napor, i nije bio siguran da bi uopšte uspeo, da nije odvojio tu trščicu od trake kojima su ostale bile vezane. Sutra uveče, pisalo je u Dženinoj poruci. Ako je time mislila na bekstvo, sama zamisao bila je nečuvana. Kako se sada osećao, mogao bi da leži na tom krevetu dok ne ostari.

On gricnu. Energija mu zapljusnu sistem, pročisti mu mišiće i ubrza srce, ali nalet vitalnosti nestade gotovo istog trena kada se i pojavio, pokopan ispod snažnije droge Sestara. Mogao je samo da se nada... i spava.

Kada se probudio, bio je potpuni mrak, i shvatio je da može da pomera ruke i noge u mreži poveza gotovo prirodno. On izvuče jednu trščicu ispod jastuka i oprezno gricnu. Ostavila mu je šest komada, a prve dve su sada bile gotovo sasvim pojedene. Revolveraš vrati stabiljiku pod jastuk, pa počne da drhti kao mokri pas na pljusku. Uzeo sam previše, pomisli. Imaću sreće ako mi ne počnu grčevi...

Srce mu se zahuktalo kao lokomotiva bez kontrole. A onda, da stvari budu gore, on ugleda svetlost sveća na drugom kraju prolaza. Trenutak kasnije, začu šuštanje njihovih odora i lupkanje papuča. Bogovi, zašto sada? Videće da se tresem, shvatiće...

Prizivajući poslednje ostatke snage volje i kontrole, Roland zatvori oči i usredsredi se na to da umiri udove koji su mu se trzali. Da je

samo bio na krevetu umesto u tim prokletim povezima, koji kao da su drhtali i sami sa svakim njegovim pokretom!

Sestrice su prilazile. Svetlost sveća procveta mu crvenilom ispod spuštenih očnih kapaka. Večeras se nisu kikotaše, niti šaputale međusobno. Tek kada su gotovo stigle do njega, Roland shvati da je sa njima i neko nepoznat - stvorenje koje je disalo kroz nos velikim, balavim udisajima vazduha pomešanog sa slinama.

Revolveraš je ležao zatvorenih očiju, uspostavivši kontrolu nad groznim trzajima i drhtavicom ruku i nogu, ali mišići su mu još bili zgrčeni i u čvorovima, i brujali su mu pod kožom. Da ga je bilo ko podrobnije pogledao, smesta bi video da sa njim nešto nije u redu. Srce mu je đipalo kao konj pod korbačem, sigurno vide to... Ali nisu njega gledale - bar još ne.

„Skinu mu to“, reče Meri. Govorila je iskvarenom verzijom običnog narečja koju je Roland jedva mogao da razume. „Onda i drugi. Ajde, Ralfe.“

„Imate vik-ski?“, reče balavi stvor, čije je narečje bilo još nerazumljivije od Merinog.

„Imate krdže?“

„Da, da, puno viskija i puno duvana, ali tek kada budeš skinuo te gnusne stvari!“ Nestrpljivo. Možda i uplašeno. Roland oprezno okrenu glavu ulevo i malčice otvori oči.

Pet Sestrica Elurijskih okupilo se sa druge strane kreveta usnulo Džona Normana, podigavši sveće tako da ga osvetle. One su isto tako osvetlile i njihova lica, lica od kojih bi i najsnažniji muškarac imao noćne more. Sada, usred noći, njihove maske su bile zbačene i one su bile puki drevni leševi u prevelikim haljama. Sestra Meri je držala u ruci jedan od Rolandovih pištolja. Kada je video da ga ona drži, Roland je osetio jarki blesak mržnje prema njoj, i obećao sebi da će je naterati da plati zbog te drskosti.

Stvorenje koje je stajalo kraj uznožja kreveta, koliko god bilo neobično, izgledalo je gotovo normalno u poređenju sa Sestrama.

Bio je to jedan od zelenih. Roland je smesta prepoznao Ralfa. Dugo još neće zaboraviti taj polucilindar.

Sada Ralf sporo obiđe oko Normanovog kreveta sa Rolandove strane i na tren zakloni revolverašu pogled na Sestre. Ali mutić se pomeri do Normanove glave, tako da je Roland ponovo mogao da vidi babuskere kroz stisnute kapke.

Normanov medaljon je ležao izložen - momak je verovatno bio budan dovoljno dugo da ga izvuče iz spavaćice, u nadi da će ga tako bolje štititi. Ralf ga uze stopljenom, lojastom šakom. Sestre su žudno posmatrale u sjaju sveća kako ga zeleni zateže do kraja lančića... a onda spušta natrag. Lica im se obesiše razočarano.

„Briga me za tak'e stvari“, reče Ralf glasom punim šlajma. „Oću vik-ski! 'Oću krdžu!“

„I dobićeš“, reče Sestra Meri. „Dovoljno za tebe i čitav tvoj vašljivi klan. Ali prvo moraš da mu skineš tu užasnu stvar! Obojici! Da li razumeš? I ne smeš da nas tako mučiš.“

„Inače?“, upita Ralf. Nasmeha se. Bio je to zagušen i grgotav zvuk, smeh čoveka koji umire od opake bolesti grla i pluća, ali Rolandu se on ipak više sviđao od kikota Sestara.

„Inače, Sessstro Meri, da nećete da mi pijete krv? Od moje krvi biste crkle na licu mesta, i ostale da svetlite u mraku!“

Meri podiže revolver i uperi ga u Ralfa. „Skinu tu gnusobu, inače ćeš ti crći na licu mesta.“ „Crći ću, po svemu sudeć', i pošto to uradim za vas.“ Sestra Meri očuta. Ostale su zurile u njega crnim očima.

Ralf pognu glavu, kao da razmišlja. Roland je pretpostavljao da njegov drugar Polucilindar i može da razmišlja. Sestra Meri i njene pratilje možda nisu tako mislile, ali Ralf je morao da bude vispren da bi poživio tako dugo. Ali, naravno, kada je dolazio ovamo, nije pomišljao na Rolandove pištolje.

„Razbijač je pogrešio što vam je dao te pucaljke“, reče on konačno. „Što ih je dao, a meni nije rek'o. 'Ste mu dale vik-ski? Krdžu?“

„Ne tiče te se“, odgovori Sestra Meri. „Da si skinuo zlato sa dečakovog vrata ovog trena, inače ću da ti smestim metak ovog drugog u ono što ti je ostalo od mozga.“

“U redu“, reče Ralf. „Kako ti izvoljevaš, sai.“

Još jednom, on posegnu i uze medaljon istopljenom pesnicom. To je učinio sporo; ono što se zatim dogodilo, dogodilo se brzo. Ugrabio ga je, pokidavši lančić, i zavitlao zlato nasumice u mrak. Drugom šakom je posegnuo, zario dugačke i iskrzane nokte u vrat Džona Normana, i preklao ga.

Krv šiknu iz grla nesrećnog dečaka u snažnom naletu srčanog pritiska, više crna nego crvena na svetlu sveća, a on se oglasi samo grgotavim krikom. Žene vrisnuše - ali ne zato što su bile užasnite. Vrisnule su kao što žene vrište u mahnitom uzbuđenju. Zeleni čovek bio je zaboravljen; Roland je bio zaboravljen; sve je zaboravljeno osim životvorne krvi koja je kuljala iz grla Džona Normana.

Ispustile su sveće. Meri je podjednako nemarno ispustila Rolandov revolver. Poslednje što je revolveraš video kada je Ralf zaždio u senke (viski i krdža neki drugi put, mora da je pomislio lukavi Ralf; večeras je najbolje bilo da se usredsredi na to kako da sebi sačuva život) bilo je kako se Sestre naginju napred da uhvate što više tečnosti pre nego što presuši.

Roland je ležao u mraku, mišići su mu drhtali, srce tuklo, i osluškivao je kako se beštije hrane dečakom koji je ležao na susednom krevetu. Činilo se da tome nema kraja, ali konačno su završile s njim. Sestre su ponovo zapalile sveće i otišle, mrmljajući.

Kada je droga iz supe još jednom nadvladala drogu iz trščica, Roland je bio za to zahvalan... a opet, prvi put otkad je došao ovamo, usnio je noćnu moru.

U snu je stajao i gledao odozgo telo u gradskom valovu, razmišljajući o zapisu u knjizi sa oznakom REGISTAR ZLOČINA I KAZNI.

Oterali zelene, pisalo je tamo, i možda zeleni i jesu bili oterani, ali onda je došlo gore pleme. Sestrice Elurijske, tako su sebe nazivale. A za godinu dana, možda će postati Sestrice Tehuaške, ili

Kamberske, ili Sestrice iz nekog drugog sela daleko na zapadu. Došle su sa svojim zvončićima i bubama... odakle? Ko zna? Zar je važno?

Senka pade kraj njega na prljavu vodu u valovu. Roland pokuša da se okrene i suoči se sa njom. Nije mogao; bio je zamrznut u mestu. Onda ga zelena šaka zgrabi za rame i obrnu ga. Bio je to Ralf. Polucilindar mu je bio zabačen na glavi; medaljon Džona Normana, sada crven od krvi, visio mu je oko vrata.

„Bu!“, viknu Ralf i usne mu se razvukoše u bezubi kez. On podiže veliki revolver sa izlizanim drškama od sandalovine. Zape otonac.....a Roland se trže i probudi, drhteći, kože istovremeno vlažne i ledeno hladne. On pogleda krevet sa svoje leve strane. Bio je prazan, sa čaršavom navučenim i uredno zatutkanim, i jastukom koji je počivao povrh njega u svojoj snežnoj jastučnici. Džonu Normanu nije bilo ni traga. Taj krevet je mogao da bude prazan godinama.

Roland je sada bio sam. Neka su mu bogovi u pomoći, ostao je kao poslednji pacijent Sestrica Elurijskih, tih slatkih i strpljivih bolničarki. Poslednje ljudsko biće još živo na tom strašnom mestu, poslednje čijim je venama tekla topla krv.

Roland, okačen u povezima, zgrabi zlatni medaljon pesnicom i pogleda duž prolaza između dugačkog niza praznih kreveta. Nešto kasnije, izvuče jednu trščicu ispod jastuka i gricnu je.

Kada je Meri došla, petnaest minuta kasnije, revolveraš je uzeo činiju koju je donela pokazavši slabost koju nije zaista osećao. Ovog puta kaša umesto supe... ali nije sumnjao daje osnovni sastojak i dalje isti.

„Kako dobro izgledaš ovog jutra, sai“, reče Velika Sestra. I sama je izgledala dobro - nije bilo nikakvog treperenja koje bi odalo da se u njoj krije vampir. Dobro se nalila, i obrok ju je očvrstnuo. Rolandu se

okrenu želudac na tu pomisao. „Vrlo brzo ćeš stati na svoje noge, garantujem to.“

„Ne seri“, reče Roland, progovorivši zlovoljnim rezanjem. „Postavi me na noge i moraćeš da me kupiš s poda odmah posle toga. Počeo sam da se pitam ne stavljate li mi nešto u hranu.“

Ona se na to veselo nasmeja. „Bre, vi momci! Uvek jedva čekate da za svoju slabost optužite prepredenu ženu! Ala nas se plašite - jašta, duboko u svom srcu malenog dečaka, baš nas se plašite!“

„Gde mi je brat? Sanjao sam neki metež oko njega tokom noći, a sad vidim da mu je krevet prazan.“

Osmeh joj se suzi. Oči zablistaše. „Uhvatila ga je groznica i imao je napad. Odnele smo ga u Kuću promišljanja, koja je više puta već poslužila kao dom za zaražene.“

U grob ste ga vi odnele, pomisli Roland. Možda to i jeste Kuća promišljanja, ali ti o tome malo znaš, sai, ovako ili onako.

„Znam da ti taj dečko nije brat“, reče Meri dok ga je posmatrala kako jede. Roland je već osećao kako mu sastojak u kaši još jednom crpe snagu. „Bez obzira na odličje, znam da mu nisi brat. Zbog čega lažeš? To je greh protiv boga.“

„Odakle ti ta pomisao, sai?“, upita Roland, radoznao da vidi hoće li ona pomenuti pištolje.

„Velika Sestra zna ono što zna. Što ne priznaš, Džimi? Ispovest godi duši, kažu.“

„Pošalji mi Dženu da mi pravi društvo, pa ću ti možda mnogo toga ispričati“, reče Roland.

Uska košćica osmeha na licu Sestre Meri nestade kao trag krede na pljusku. „Zašto bi razgovarao sa nekom kao što je ona?“

„Lepo priča“, reče Roland. „Za razliku od nekih.“

Usne joj se povukoše sa previše velikih zuba. „Nećeš je više videti, pašče. Uznemirio si je, jašta, a to neću da trpim.“

Ona se okrenu da pođe. I dalje pokušavajući da izgleda slabo, u nadi da neće preterati (gluma mu nikada nije bila jača strana), Roland pruži praznu činiju. „Zar ne želiš ovo da uzmeš?“

„Stavi to na glavu, nek ti bude noćna kapica, šta marim ja. Ili nabij tu činiju na guzicu. Propevaćeš ti meni, pašče, pre nego što završim s tobom - pričaćeš dok ti ne budem rekla da zavežeš, a onda ćeš me preklinjati da pričaš još malo!“

Na to, ona se kraljevski udalji, zadigavši rukama prednju stranu suknje. Roland je čuo da takve kao što je ona ne mogu da se kreću po svetlu dana, i taj deo starih priča svakako je bio laž. Opet, drugi deo je bio gotovo istinit: neko nejasno, amorfno obličje išlo je ukorak sa njom, trčalo kraj niza praznih kreveta s njene desne strane, ali pravu senku nije bacalo.

6.

Džena. Sestra Kokina. Tamra. Mikela. Luiz. Pas sa krstom. Šta se dogodilo među žalfijama.

Bio je to jedan od najdužih dana u Rolandovom životu. Dremao je, ali nikada duboko; trščice su obavljale svoje, i počeo je da veruje da bi, uz Dženinu pomoć, zaista mogao da se izvuče odatle. A što se pištolja tiče - možda bi i tu mogla da pomogne.

Spore sate provodio je razmišljajući o starim vremenima - o Gileadu i svojim prijateljima, o zagonetanju na kom je jednom gotovo pobedio na Vašaru Široke Zemlje. Na kraju je drugi odneo gusku, ali i on je imao svoju priliku, dakako. Mislio je na majku i oca; mislio je na Ejbela Vaneja, koji je hramao kroz život blagosti i dobrote, i Eldreda Džonasa, koji je hramao kroz život zla... dok ga Roland nije oduvao iz sedla, jednog lepog pustinskog dana.

Mislio je, kao i uvek, na Suzan.

Ako me voliš, onda me voli, govorila je ona... i tako je i činio.

Baš tako.

Na taj način, vreme je prolazilo. Otprilike na svaki sat uzimao je trščicu ispod jastuka i grickao je. Sada mu mišići nisu tako jako drhtali dok mu je tvar prodirala u sistem, niti mu je srce tako žestoko tuklo. Lek u trskama više nije morao toliko snažno da se bori protiv leka Sestara, mislio je Roland; trske su dobijale bitku.

Difuzno, jarko sunčevo svetlo pomeralo se po beloј svilenoj tavanici odeljenja, i konačno je sumrak koji je naizgled neprestano lebdeo u nivou kreveta počeo da se diže. Zapadni zid dugačke prostorije procvetao je ružičastim nijansama sutona koje su se pretapale u narandžasto.

Te noći mu je večeru donela Sestra Tamra - supu i još jedan popkin. Takođe mu je položila pustinjski ljiljan kraj ruke. Pri tom se osmehnula. Obrazi su joj bili rumeni. Sve su danas bile veoma rumene, kao pijavice koje su se toliko nabokale da im je malo nedostajalo da prsnu.

„Od tvoje obožavateljke, Džimi“, reče ona.

„Baš se zagledala u te! Ljiljan znači: 'Ne aboravi na moje obećanje'. Šta ti je to obećala, Džimi, Džonijev brate?“ „Da ćemo se ponovo videti i razgovarati.“

Tamra se nasmejala toliko jako da su joj zvončići oko čela zazvonili. Sklopila je ruke u savršenoj ekstazi oduševljenja. „Slatki kao med! O, da!“ Spustila je sa osmehom pogled na Rolanda. „Avaj što to obećanje nikada neće biti ispunjeno. Nikad je više nećeš videti, lepi čoveče.“ Ona uze činiju. „Velika Sestra je odlučila.“ Ona ustade, i dalje sa osmehom.

„Zašto ne skineš to ružno zlatno odličje?“

„Radije ne bih.“

„Tvoj brat ga je skinuo - gledaj!“ Ona pokaza, i Roland ugleda zlatni medaljon koji je ležao daleko niz prolaz, gde je pao kada ga je Ralf bacio.

Sestra Tamra ga pogleda, i dalje nasmešena.

„Zaključio je da je to deo onoga od čega se razboleo, pa ga je odbacio. I ti bi učinio isto, da si pametan.“

Roland ponovi: „Radije ne bih.“

„Tako“, reče ona sa omalovažavanjem, i ostavi ga samog sa praznim krevetima koji su svetlucali u sve gušćim senkama.

Roland se trudio da ostane budan uprkos sve većoj pospanosti, dok se vrele boje koje su krvarile po zapadnom zidu ambulante nisu ohladile u pepeo. Onda je gricnuo trščicu i osetio da mu snaga - prava snaga, ne puka njena trzava zamena od koje srce lupa - cveta u telu. On pogleda tamo gde je bačeni medaljon blistao na poslednjem svetlu i obeća nemo Džonu Normanu: odneće ga sa onim drugim Normanovoj rodbini, ako ka bude htela da na nju naiđe dok bude putovao.

Osetivši prvi put tog dana potpuni mir u mislima, revolveraš zadrema. Kada se probudio, bio je potpuni mrak. Bube-lekari pevale su neobično kreštavo. Izvukao je trščicu ispod jastuka i počeo da je gricka, kada neki hladan glas reče: „Tako - Velika Sestra je bila u pravu. Kriješ tajne.“

Rolandu srce kao da je zamrlo u grudima. On se obazre i ugleda Sestru Kokinu kako ustaje. Prikrala se dok je dremao i sakrila ispod kreveta s njegove desne strane da ga posmatra.

„Odakle ti to?“, upita ona. „Je li to bila...“

„Dobio je to od mene.“

Kokina se okrenu na peti. Džena je išla prolazom prema njima. Njene halje više nije bilo. Još je nosila veo opervažen zvončićima na čelu, ali rub vela je ležao na ramenima jednostavne karirane košulje. Ispod je nosila farmerke i pohabane pustinjske čizme. Imala je nešto u rukama. Bilo je previše mračno da bi Roland bio siguran, ali on pomisli da...

„Ti“, šapnu Sestra Kokina sa beskrajnom mržnjom. „Kada budem rekla Velikoj Sestri...“

„Nećeš ti nikome ništa reći“, reče Roland.

Da je nameravao da se izvuče iz poveza kojima je bio sputan, nesumnjivo bi to loše izveo, ali kao i uvek, revolveraš je postupio najbolje onda kada je najmanje o tome mislio. Ruke su mu za trenutak bile slobodne; kao i leva noga. Ali desna mu je bila uhvaćena oko gležnja, iskrenuta, tako daje visio sa ramenima na krevetu i nogom u vazduhu.

Kokina se okrenu prema njemu i zašišta kao mačka. Usne joj se povukoše sa zuba oštih kao igle. Ona jurnu na njega, raširivši prste. Nokti na njihovim krajevima izgledali su oštro i iskrzano.

Roland ščepa medaljon i isturi ga prema njoj. Ona se trže od njega, i dalje šišteći, pa se obrnu prema Sestri Dženi, zanjihavši belu suknju. „Srediću te ja, kujo mala, nametljiva!“, uzviknu dubokim, grubim glasom.

Roland se upinjao da oslobodi nogu i nije uspevao. Bila je čvrsto zakačena, a taj posrani povez mu je bio obavijen oko gležnja, kao omča. Džena podiže ruke i on vide da je imao pravo: donela je njegove revolvere, u futrolama, sa dva opasača koje je poneo iz Gileada posle poslednjeg požara.

„Pucaj u nju, Džena! Pucaj u nju!“

Umesto toga, i dalje držeći pištolje u futrolama, Džena zatrese glavom kao onog dana kada ju je Roland naterao da zabaci veo kako bi mogao da joj vidi kosu. Zvona zazvoniše toliko oštro da se revolverašu učinilo da su mu se zarila u glavu kao klin.

Tamna zvona. Odličje njihovog kateta.

Šta...

Zvuk buba-lekara diže se u kreštav, talasasti krik jezivo sličan zvuku Dženinih zvončića. Sada u tome nije bilo ničeg slatkog. Ruke Sestre Kokine zatresoše se na putu prema Dženinom grlu; sama Džena nije se ni trgla, niti trepnula očima.

„Ne“, šapnu Kokina. „Ne smeš.“

„Već jesam“, reče Džena, a Roland ugleda bube. Kada su silazile sa bradonjinih nogu, video je bataljon. Ono što je sada video da izlazi iz senki bila je vojska nad vojskama; da to behu ljudi umesto insekata, bilo bi ih više nego što je ikada bilo ljudi koji su nosili oružje u dugoj i krvavoj istoriji Srednjeg Sveta.

A opet, prizor njihovog dolaska po daskama prolaza nije bio ono što će Roland uvek pamtiti, niti ono što će mu pohoditi snove godinu i duže; bio je to način na koji su prekrivale krevete. Oni su postajali crni, dva po dva sa obe strane prolaza, kao parovi slabih četvrtastih svetiljki koje se gase.

Kokina zakrešta i zatrese i sama glavom, kako bi zazvonila sopstvenim zvončićima. Njihov zvuk bio je tanušan i beznačajan u poređenju sa oštrom zvonjavom Tamnih zvona. Bube su i dalje marširale, pod je tamneo od njih, kreveti se crneli.

Džena jurnu kraj Sestre Kokine, koja je kreštala, spusti pištolje kraj Rolanda, pa cimnu izuvijani povez i ispravi ga jednim snažnim

potezom. Roland izvuče nogu.

„Hodi“, reče ona. „Podstakla sam ih, ali pitanje je da li bih mogla sada da ih zaustavim.“ Sada Sestra Kokina nije kreštalala od užasa već od bola. Bube su je pronašle.

„Ne gledaj“, reče Džena dok je pomagala Rolandu da stane na noge. On pomisli da mu nikada u životu nije bilo toliko drago što se osovio. „Hodi. Moramo biti brzi - ona će uzbuniti ostale. Stavila sam tvoje čizme i odeću kraj staze koja vodi odavde - ponela sam koliko sam mogla. Kako ti je? Imaš li snage?“

„Zahvaljujući tebi.“ Roland nije znao koliko će dugo ostati jak... ali sada to pitanje i nije bilo važno. On vide da Džena grabi dve trščice - dok se upinjao da se oslobodi poveza, one su se rasule po čitavom uzglavlju - a onda požuriše prolazom, dalje od buba i Sestre Kokine, čiji su krici sada jenjavali.

Roland prikopča pištolje i priveza ih ne zastajkujući.

Prošli su samo kraj tri kreveta sa obe strane pre nego što su stigli do ulaza u šator... a to jeste bio šator, vide on sada, ne nekakav ogromni paviljon. Svileni zidovi i tavanica bili su od iskrzanog platna, dovoljno tankog da unutra propušta svetlost druge četvrti Meseca poljubaca. A kreveti uopšte nisu bili kreveti, već samo dvostruki niz otrcanih poljskih ležajeva.

On se okrenu i ugleda crno, uskoprcano truplo na podu gde je bila Sestra Kokina. Kada ju je spazio, Rolandu pade na pamet jedna neprijatna misao.

„Zaboravio sam medaljon Džona Normana!“ Oštar osećaj kajanja - gotovo ožalošćenosti - prože ga kao vetar. Džena posegnu u džep farmerki i izvadi ga. On zasvetluca na mesečini.

„Podigla sam ga sa poda.“

Nije znao šta mu je bilo draže - što vidi medaljon ili što ga vidi u njenoj ruci. To je značilo da nije bila kao druge.

Onda, kao da želi da mu rasprši tu misao pre nego što ga ova previše čvrsto dograbi, ona reče: „Uzmi ga, Rolande - ne mogu više da ga držim.“ I, kada ga uze od nje, on ugleda jasne opekotine na njenim prstima. On joj uze šaku i poljubi svaku opekotinu.

„Blгодарим, sai“, reče ona i on vide da plače. „Blгодарим, mili. Poljupci su tako divni, vredni svakog bola. Sad...“

Roland vide kako joj se oči pomeraju, i pogleda tamo. Svetla su poskakivala dok su se spuštala kamenitom stazom. Iza njih on ugleda zgrade u kojima su živele Sestrice - nije to bio manastir, već ruševna hacijenda koja je izgledala kao da je stara hiljadu godina. Videle su se tri sveće; dok su se približavale, Roland opazi samo tri sestre. Meri nije bila među njima.

On poteže pištolje.

„Oooo, pa taj je čovek revolveraš, vidi, vidi!“ Luiz. „Strašan čovek!“ Mikela. „A pronašao je i gospu svoga srca, baš kao i pucaljke!“ Tamra.

„Svoju drolju i kurvu!“ Luiz.

Smejale su se ljutito. Nisu se plašile... bar ne njegovog oružja.

„Skloni to“, reče mu Džena, i kada pogleda, vide da je on to već učinio.

U međuvremenu, ostale su se približile.

„Ooo, gle, pa ona plače!“ Tamra.

„Odbacila je halju, vidi, vidi!“ Mikela.

„Možda plače zbog prekršenih zaveta.“

„Zašto suze, lepojko?“ Luiz.

„Zato što mi je poljubio prste tamo gde sam ih opekla“, reče Džena.

„Niko me nikada nije ljubio. To me je rasplakalo.“

„Ooooo!“

„Divno!“

„Sad će da gurne onu stvar u nju! Još divnije!“

Džena je trpela njihove žaoke bez ikakvog znaka besa. Kada su završile, ona im reče: „Odlazim sa njim. Uklonite se s puta.“ One zinuše i lažni smeh nestade u šoku.

„Ne!“, šapnu Luiz. „Zar si poludela? Znaš šta će se desiti!“

„Ne, baš kao ni vi“, reče Džena. „Osim toga, ne tiče me se.“ Okrenula se donekle i pružila ruku prema ulazu u drevni bolnički šator. Na mesečini mu je boja bila prljavomaslinasta, sa starim crvenim krstom iscrtanim na krovu. Roland se upita koliko su gradova Sestre posetile sa tim šatorom, tako malim i običnim spolja, tako ogromnim i veličanstvenim iznutra. U koliko gradova, za koliko godina.

Sada su iz njegovog otvora navirale bube-lekari kao crni, blistavi jezik. Prestale su sa pesmom. Njihov je muk zbog nečega bio grozan. „Uklonite se s puta, da ih ne bih poslala na vas“, reče Džena.

„Ne bi to nikada učinila!“, jeknu Sestra Mikela tihim, užasnutim glasom.

„Bih. Već sam ih poslala na Sestru Kokinu. Sada je ona deo njihove medicine.“

Uzdah im je bio kao hladan vetar koji prolazi kroz mrtvo drveće. Ali sav taj užas nije bio izazvan samo brigom za sopstvenu dragocenu kožu. Ono što im je Džena rekla očito je bilo daleko izvan njihovog poimanja. „Onda si prokleta“, reče Sestra Tamra. „Takve kao vi da govore o prokletstvu! S

puta!“ I one učiniše to. Roland prođe kraj njih i one ustuknuše od njega... ali od nje ustuknuše još više.

„Prokleta?“, upita on kada su prošli kraj hacijende i stigli na stazu iza nje. Mesec poljubaca svetlucao je iznad obrušenih stena. U njegovom svetlu Roland je video mali crni otvor nisko na strmini. Pretpostavio je da je to pećina koju su Sestre nazivale Kućom promišljanja. „Na šta su mislile kada su rekle da si prokleta?“

„Nije važno. Sada moramo da vodimo računa samo o Sestri Meri. Ne dopada mi se to što je nismo videli.“ Pokušala je da hoda brže, ali on je zgrabi za mišicu i okrenu. Još je čuo pesmu buba, ali slabo; napuštale su stanište Sestara. I Eluriju, ako je kompas u njegovoj glavi još radio; mislio je da grad leži u drugom smeru. Ljuštura grada, ispravi sebe.

„Kaži mi na šta su mislile.“

„Možda ni na šta. Ne pitaj me, Rolande - čemu to? Gotovo je, most je spaljen. Ne mogu natrag. Niti bih to želela, i da mogu.“ Ona spusti pogled, ugrize se za usnu, i kada je ponovo digla pogled, Roland vide da joj nove suze teku niz obraze. „Obedovala sam sa njima. Bilo je trenutaka kada nisam mogla da se uzdržim, baš kao što ti nisi mogao da odbiješ njihovu gnusnu supu, koliko god da si znao šta je u njoj.“ Roland se seti da je Džon Norman rekao: Muškarac mora da jede... i žena. On klimnu glavom.

„Ne želim više da idem tim putem. Ako već treba da nosim prokletstvo, neka ga bar sama izaberem, umesto da one to učine za mene. Majka me je vratila njima u najboljoj nameri, ali pogrešila je.“ Ona ga pogleda sramežljivo, puna straha... ali se suoči sa njegovim pogledom. „Putovala bih s tobom, Rolande od Gileada. Onoliko koliko bih mogla, onoliko koliko bi me trpeo.“

„Dobrodošla si na mom putu“, reče on. „I ja sam...“

Blagosloven tvojim društvom, dovršio bi, ali pre nego što je stigao, neki glas progovori iz zamršenih senki mesečine ispred njih, gde se staza konačno uspinjala iz kamenite, sterilne doline u kojoj su Sestrice upražnjavale svoje iluzije.

„Žalosno je što moram da prekinem tako lepo bekstvo dvoje ljubavnika, ali nema mi druge.“

Sestra Meri izađe iz senki. Njena fina bela halja sa svetlocrvenom ružom pretvorila se u ono što je zaista bila: u pokrov leša. Zaogrnuto njegovim prljavim prevojima bilo je smežurano, oklembešeno lice sa kog su zurila dva crna oka. Izgledala su poput trulih urmi.

Ispod njih, izložena u osmehu tog stvora, blistala su četiri velika očnjaka. Na zategnutoj koži čela Sestre Meri, zveckala su zvona... ali ne Tamna zvona, pomisli Roland. "S puta", reče Džena. „Inače ću napujdati can tam na te.“

„Ne“, reče Sestra Meri i kroči bliže, „nećeš. Neće one odlutati ovako daleko od ostalih. Možeš da tresesh glavom i zvonish tim prokletim zvonima sve dok se ne raspadnu, ali one ipak neće doći.“

Džena učini kao što je rečeno, jarosno zatresavši glavom sa jedne strane na drugu. Tamna zvona su zvonila prodorno, ali bez onog dodatnog, gotovo fizičkog kvaliteta zvuka koji je kroz Rolandovu glavu prošao kao klin. A bube-lekari - ono što je Džena nazivala can tam - nisu se pojavile.

Osmehnuvši se još više (Rolandu pade na pamet da ni Meri nije bila sasvim sigurna da one neće doći sve dok eksperiment nije obavljen), žena-leš im priđe, naizgled lebdeći iznad tla. Oči joj sevnuše na njega. „I skloni to“, reče ona.

Roland spusti pogled i vide da drži jedan pištolj u ruci. Nije se sećao kada ga je potegao.

„Ako nije blagosloven ili umočen u svetu tečnost neke sekte - krv, vodu, seme - ne može nauditi takvima poput mene, revolverašu. Jer ja sam pre sena nego materija... ali pri tom opet jednaka takvima poput tebe.“

Mislila je da će on ipak pokušati da puca u nju; video joj je to u očima. Te pucaljke su sve što imaš, govornice su njene oči. Bez njih, mogao bi isto tako da si ponovo u šatoru koji smo odsanjale za tebe, u povezima, gde čekaš da nas zadovoljiš.

Umesto da pripuca, on spusti pištolj natrag u futrolu i baci se na nju ispruživši ruke. Sestra Meri se oglasi krikom koji je mahom bio izazvan iznenađenjem, ali on nije potrajao dugo; Rolandovi prsti

sklopiše se oko njenog grla i zagušiše taj zvuk pre nego što se pošteno i začuo.

Dodir s njenim mesom bio je skaredan - ne samo da se činilo da je živo, već i raznoliko pod njegovim šakama, kao da pokušava da otpuzi od njega. Osetio je kako curi kao tečnost, teče, i taj osećaj bio je neopisivo užasan. Ipak, on je steže još jače, odlučan da je zadavi.

Tada sevnu nešto plavo (ne u vazduhu, pomisliće on kasnije; umesto toga, sevnulo mu je u glavi, kao jedan jedini udar munje kada je izazvala kratkotrajnu, ali moćnu moždanu oluju) i šake mu odleteše s njenog vrata. Za trenutak, njegove zaslepljene oči videle su joj vlažne rupe u sivom mesu - rupe u obliku njegovih šaka. Onda on odlete unazad, udari leđima o osulinu i kliznu, pa udari glavom o kamen dovoljno snažno da to izazove drugi, slabiji blesak svetla.

„Jok, lepi moj“, reče ona i iskrivi lice prema njemu, nasmejavši se tim jezivim tupim očima.

„Takve kao što sam ja ne možeš ugušiti, i ima da te uzmem sporo zbog takve drskosti – iseći ću te plitko na stotinu mesta da utolim žeđ. Najpre, ipak, tu mi je ova devojčura koja je prekršila zavet... i pri tom ću joj uzeti i ta prokleta zvona.“

„Dođi samo, da vidiš možeš li!“, uzviknu Džena drhtavim glasom i zatrese glavom sa jedne strane na drugu. Tamna zvona zazvoniše podrugljivo, izazivački.

Merina grimasa od osmeha nestade. „O, mogu ja“, prodahta ona. Usta joj se razjapiše. Na mesečini, očnjaci joj zablistaše u desnima kao koštane igle probodene kroz crveni jastuk.

„Mogu i ima da...“

Iznad njih se začu režanje. Diže se, a onda razlomi u rafal besnog laveža. Meri se okrenu ulevo, i u trenu pre nego što je stvor koji je zarežao skočio sa stene na kojoj je stajao, Roland jasno vide zaprepaštenje i zbunjenost na licu Velike Sestre.

Bacilo se na nju, tamno obličje spram zvezda, nogu ispruženih tako da je ličilo na čudnog slepog miša, ali i pre nego što je tresnulo u ženu i udarilo je u grudi iznad polupodignutih ruku, da bi je zubima ščepalo za vrat, Roland je bio siguran da zna šta je to.

Kada ju je obličje srušilo na leđa, Sestra Meri se oglasi nesuvislim kreštanjem koje prosvrdla kroz Rolandovu glavu kao sama Tamna zvona. On se uskobelja na noge, dahćući. Stvor-senka ju je kidao, prednjim šapama sa obe strane glave, zadnjim ukopanim u grobni pokrov iznad njenih grudi, gde je nekada bila niža. Roland ščepa Dženu, koja je gledala odozgo oborenu Sestru zaleđena i opčinjena.

„Hodi!“, viknu on. „Pre nego što reši da i tebi odgrize koje parče!“ Pas nije obraćao pažnju na njih dok je Roland gurao Dženu kraj njega. Otkinuo je glavu Sestre Meri gotovo do kraja. Njeno meso nekako se menjalo - verovatno raspadalo - ali šta god da se dešavalo, Roland to nije želeo da vidi. Nije želeo ni da to vidi Džena.

Malo hodom, malo trkom, stigoše do vrha grebena i tamo zastaše da dođu do daha, na mesečini, pognutih glava, sa rukom u ruci, dišući oboje teško.

Režanje i frktanje iza njih bilo je sve slabije, ali i dalje su ga čuli kada je Sestra Džena podigla glavu i upitala ga: „Šta je to bilo? Znaš - vidim ti to na licu. I kako je moglo da je napadne? Sve imamo moć nad životinjama, ali ona ima - ili je imala - najveću.“

„Nad tom životinjom nije.“ Roland se priseti nesrećnog momka sa susednog kreveta. Norman nije znao zbog čega su medaljoni sprečavali Sestre da im priđu - je li to bilo zlato ili reč bog. Sada je Roland znao odgovor. „To je pas. Običan gradski pas. Video sam ga na trgu, pre nego što su me zeleni onesvestili i odneli Sestrama. Pretpostavljam da su druge životinje koje su mogle da beže pobegle, ali ne i ta. Ona nosi znak Čoveka-Isusa na grudima. Crno krzno na belom. Verovatno samo slučajno, od rođenja. Kako god, sada je

završio sa njom. Znao sam da vreba u blizini. Čuo sam ga dva ili tri puta kako laje.“

„Zašto?“, šapnu Džena. „Zašto je došao? Zašto se zadržao tu? I zašto ju je napao tako?“

Roland od Gileada joj odgovori kao što je uvek odgovarao, i uvek će odgovarati na takva beskorisna, zbunjujuća pitanja: „Ka. Hodi sada. Da se udaljimo što više možemo odavde pre nego što nađemo zaklon u kom ćemo provesti dan.“

Ispostavilo se da je ta udaljenost bila najviše trinaest kilometara... a verovatno, pomislio je Roland kada su se njih dvoje spustili u polje žalfije slatkog mirisa ispod stenovite izbočine, mnogo manje od toga. Možda osam. On je bio taj koji ih je usporavao; ili tačnije, ostaci otrova iz supe. Kada mu je postalo jasno da ne može dalje bez njene pomoći, zatražio je od nje trščicu. Odbila je, rekavši da bi tvar u njoj mogla, u kombinaciji sa naporom na koji nije svikao, da mu razori srce.

„Osim toga“, reče ona kada su legli u malo skrovište koje su našli, „neće nas slediti. One koje su ostale - Mikela, Luiz, Tamra - pakuju se sada za polazak. Znajuju kada moraju da odu; zato su Sestre i preživele toliko dugo. Zato smo mi preživele. Jake smo u nekim stvarima, ali imamo daleko više slabosti. Sestra Meri je to zaboravila. Mislim da je podjednako skončala zahvaljujući sopstvenoj aroganciji, koliko i tom psu sa krstom.“ Ne samo da je ostavila njegove čizme i odeću iza vrha grebena, već i manju od njegove dve torbe. Kada je pokušala da se izvini zbog toga što mu nije ponela prostirku za spavanje i veću torbu (probala je, rekla je, ali naprosto su bile preteške), Roland ju je ućutkao stavivši joj prst na usne. Smatrao je čudom što je i toliko učinila. Osim toga (to nije rekao, ali ona je verovatno ionako znala), pištolji su jedino bili važni. Pištolji njegovog oca, i oca njegovog oca, sve do dana Artura Elda, kada su snovi i zmajevi još hodili zemljom.

„Hoće li s tobom biti sve u redu?“, upitao je kada su se smestili. Mesec je zašao, ali do zore je još ostalo najmanje tri sata. Bili su okruženi slatkim mirisom žalfije. Ljubičastim mirisom, mislio je tada... i uvek potom. Već je osećao kako pod njim on obrazuje čaroban tepih, koji će ga ubrzo poneti u san. Pomislio je da nikada nije bio toliko umoran.

„Rolande, ne znam to.“ Ali čak i tada, pomislio je da zna. Majka ju je jednom vratila; nije bilo majke koja bi je vratila ponovo. A ona je jela sa ostalima, pričestila se sa Sestrama. Ka je bila točak; isto tako i mreža iz koje niko nije mogao da umakne.

Ali tada je bio previše umoran da misli mnogo o takvim stvarima... i kakve bi koristi uopšte imao od razmišljanja? Kao što je rekla, most je bio spaljen. Čak i kada bi se vratili u dolinu, Roland je pretpostavljao da ne bi pronašli ništa osim pećine koju su Sestre nazivale Kućom promišljanja. Preživjele Sestre su svakako spakovale šator košmara i pošle dalje, samo kao zvuk zvončića i raspevanih insekata koji se kreću sa kasnim noćnim lahorom.

On je pogleda, diže ruku (bila mu je teška) i dodirnu uvojak koji joj je ponovo ležao na čelu.

Džena se nasmeja, postiđena. „Taj mi uvek umakne. Nevaljalac. Kao i njegova gospodarica.“

Ona diže ruku da ga gurne natrag, ali Roland joj uze prste pre nego što je stigla to da učini. Poljubi uvojak. Ona zatvori oči i uzdahnu. Osećao je njenu drhtavicu pod usnama. Koža na njenom čelu bila je veoma hladna; tamni talas odbeglog uvojka kao svila.

„Zbaci veo, kao i pre“, reče on. Ona učini tako bez reči. Na trenutak, samo ju je gledao. Džena mu je uzvratila ozbiljnim pogledom, ne skidajući oči s njegovih. On prođe rukama kroz njenu kosu, opipa joj glatku težinu (kao kiša, pomisli on, kiša sa težinom), a onda je uze za ramena i poljubi joj oba obraza. Na tren se odmaknu.

„Da li bi me poljubio kako muškarac ljubi ženu, Rolande? U usta?“

„Jakako.“

I, baš kao što je zamišljao da čini dok je ležao u zamci svilene šatorske ambulante, on joj poljubi usne. Ona mu uzvratil poljupcem nespretno i slatko kao neko ko se nikada ranije nije ljubio, osim možda u snovima. Roland tada pomisli da vodi ljubav s njom -

prošlo je mnogo, mnogo vremena, a ona je bila prelepa - ali umesto toga usnu, ljubeći je i dalje.

Sanjao je kako pas sa krstom laje i trči velikim prostranstvom. Pratio ga je, u želji da vidi uzrok njegovog uzbuđenja, i ubrzo ga je i ugledao. Na rubu te ravnice stajala je Mračna kula, čiji je kamen boje dima bio ocrtan spram narandžaste lopte zalazećeg sunca, a zastrašujući prozori uzdizali su joj se u spirali. Pas je stao kada ju je ugledao, i počeo da zavija.

Zvona - izuzetno prodorna i strašna kao sudnji dan - zazvoniše. Tamna zvona, znao je, ali ton im je bio blistav kao srebro. Na njihov zvuk, tamni prozori Kule zasjaše smrtonosnim crvenim svetlom - crvenilom otrovnih ruža. Vrisak neizdrživog bola diže se u noći.

San nestade u trenu, ali vrisak se nastavi, prešavši sada u stenjanje. Taj deo je bio stvaran - stvaran koliko i Kula, nasađena tamo, na samom kraju Krajnjeg Sveta. Roland se probudi u svetlu zore i blagom ljubičastom mirisu žalfije. Potegao je oba pištolja i bio je na nogama pre nego što je uopšte shvatio da je budan.

Džena je nestala. Njene izuvene čizme stajale su kraj njegove torbe. Nešto dalje od njih, njene farmerke bile su spljoštene kao odbačen zmijski svlak. Iznad njih, njena košulja. Bila je, primeti Roland sa čuđenjem, i dalje zavučena u pantalone. Iza njih, ležao je njen prazan veo, opervažen zvonima na prašnjavom tlu. Na tren je

pomislio da su ona zazvonila, pa mu se pogrešno pričinilo ono što je najpre čuo.

Ne zvona, već bube. Bube-lekari. Pevale su među žalfijama, pomalo kao zrikavci, ali daleko slađe.

„Džena?“

Bez odgovora... osim ako mu nisu odgovorile bube. Jer njihova pesma najednom prestade.

„Džena?“

Ništa. Samo vetar i miris žalfije.

Ne razmišljajući o onome što radi (poput glume, razmišljanje mu nije bilo jača strana), on se sagnu, podiže njen veo i zatrese ga. Tamna zvona zazvoniše.

Za trenutak, nije bilo ničega. Tada hiljadu sitnih stvorenja izmileše iz žalfija, okupljajući se na raspuklom tlu.

Roland pomisli na bataljon koji je marširao niz krevet onog čoveka iz karavana i ustuknu za korak. Onda ostade na mestu. Koliko je video, i bube su stale. Pomislio je da razume. Deo tog razumevanja poticao je iz sećanja na to kakvo je bilo meso Sestre Meri pod njegovim šakama... kako je izgledalo raznoliko, kao da nije u pitanju jedna stvar, već mnoštvo. Delom je to bilo i ono što je ona rekla: Obedovala sam sa njima. Takve poput njih možda ne mogu da umru... ali mogu da se promene.

Insekti su drhtali, njihov tamni oblak zaklanjao je belu, prašnjavu zemlju. Roland ponovo zatrese zvonima.

Prože ih drhtaj u blagom talasu, i oni počеше da formiraju neki oblik. Oklevali su, kao da ne znaju kako dalje, pregrupisali se, počeli iznova. Ono što su na kraju načinili na belini peska između zanjihanih čuperaka žalfije boje jorgovana bilo je jedno od Velikih slova: slovo S.

Ali revolveraš vide da to zapravo nije slovo; bio je to uvojak. Zapevaše, i Rolandu se učini da pevaju njegovo ime.

Zvona mu ispadoše iz šake od straha, i kada udariše o tlo i ogłosiše se tamo, masa buba se raziđe, rastrčaše se na sve strane. On pomisli da ih dozove natrag - možda je mogao to da učini ako ponovo zazvoni - ali čemu? Šta bi time postigao?

Ne pitaj me, Rolande. Gotovo je, most je spaljen. Ipak, došla mu je još jednom, poslednji put, i voljom nagnala hiljadu različitih delova koji bi trebalo da izgube sposobnost da misle kada celina ostane bez kohezije... a ipak jeste nekako mislila - dovoljno da sačini taj oblik. Koliko je truda to zahtevalo?

Bube su se razilazile sve više i više, neke su nestajale među žalfijom, neke milele uza zidove stenovite izbočine, uvirale u pukotine gde će, možda, sačekati da prođe vrelina dana.

Nestale su. Ona je nestala. Roland sede na tlo i prekri lice rukama. Pomisli da će zajecati, ali nešto kasnije, taj poriv prođe; kada je ponovo podigao glavu, oči su mu bile suve kao pustinja u koju će na kraju doći, prateći i dalje trag Valtera, čoveka u crnom. Ako već treba da nosim prokletstvo, neka ga bar sama izaberem, umesto da one to učine za mene.

I sam je znao ponešto o prokletstvu... i činilo mu se da su lekcije, daleko od toga da budu okončane, tek započele. Donela mu je torbu u kojoj je bilo duvana. On zavi cigaretu i popuši je čučeci. Pušio je sve dok nije ostao samo zažareni opušak, zagledan u njenu praznu odeću, prisećajući se mirnog pogleda njenih tamnih očiju. Setio se opekotina koje je na njenim prstima ostavio lančić medaljona. Ipak, ona ga je uzela, zato što je znala da bi on mogao da poželi da ga ima; otpela je taj bol, a Roland je sada nosio oba medaljona oko vrata.

Kada je sunce sasvim izašlo, revolveraš je pošao dalje na zapad. Jednog će dana pronaći novog konja, ili mazgu, ali za sada je bilo dovoljno da hoda. Čitavog dana u ušima mu je odzvanjala pesma i

zvuk zvona. Nekoliko puta je zastao i osvrnuo se, siguran da će ugledati tamno obličje koje ga prati po tlu, juri za senkama kao što za nama jure naša najbolja i najgora sećanja, ali nikakvog obličja tamo nije bilo. Bio je sam na niskim brežuljcima zapadno od Elurije.

Sasvim sam.

Table of Contents

STEPHEN KING

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.